DE ZWARTE PIRAAT

DOOR

HANS G. KRESSE

EEN AVONTUUR VAN ERIC DE NOORMAN

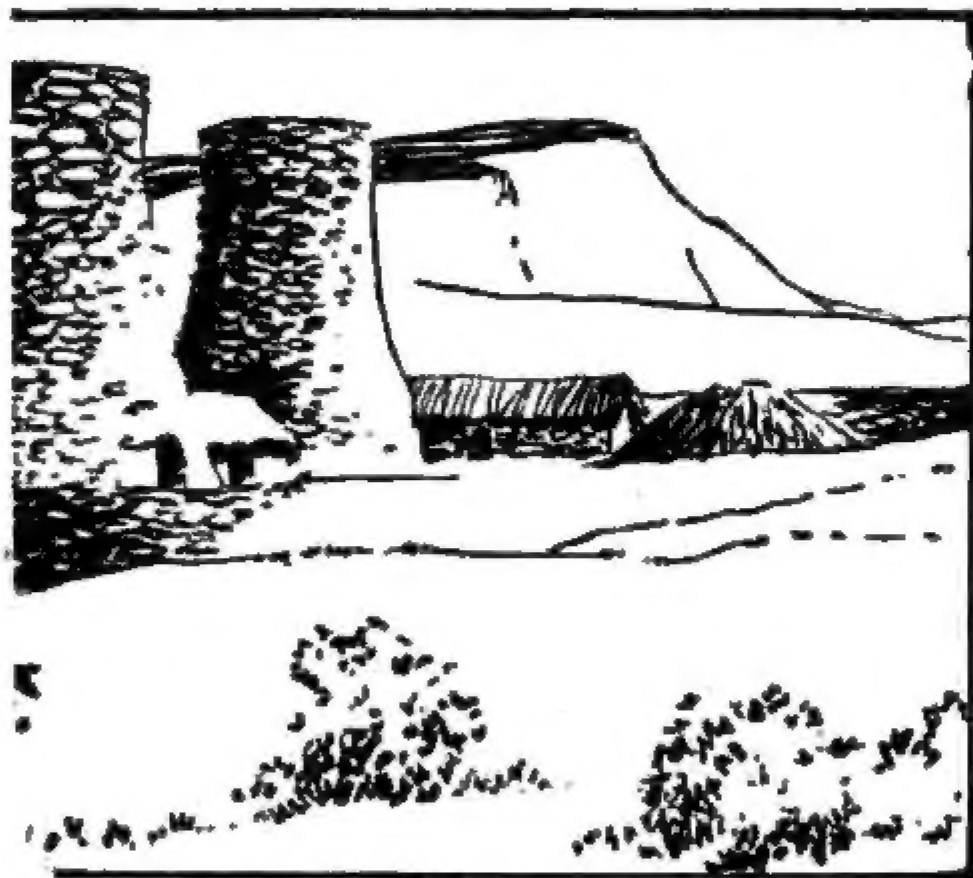
ERIC DE NOORMAN

DEEL XLI

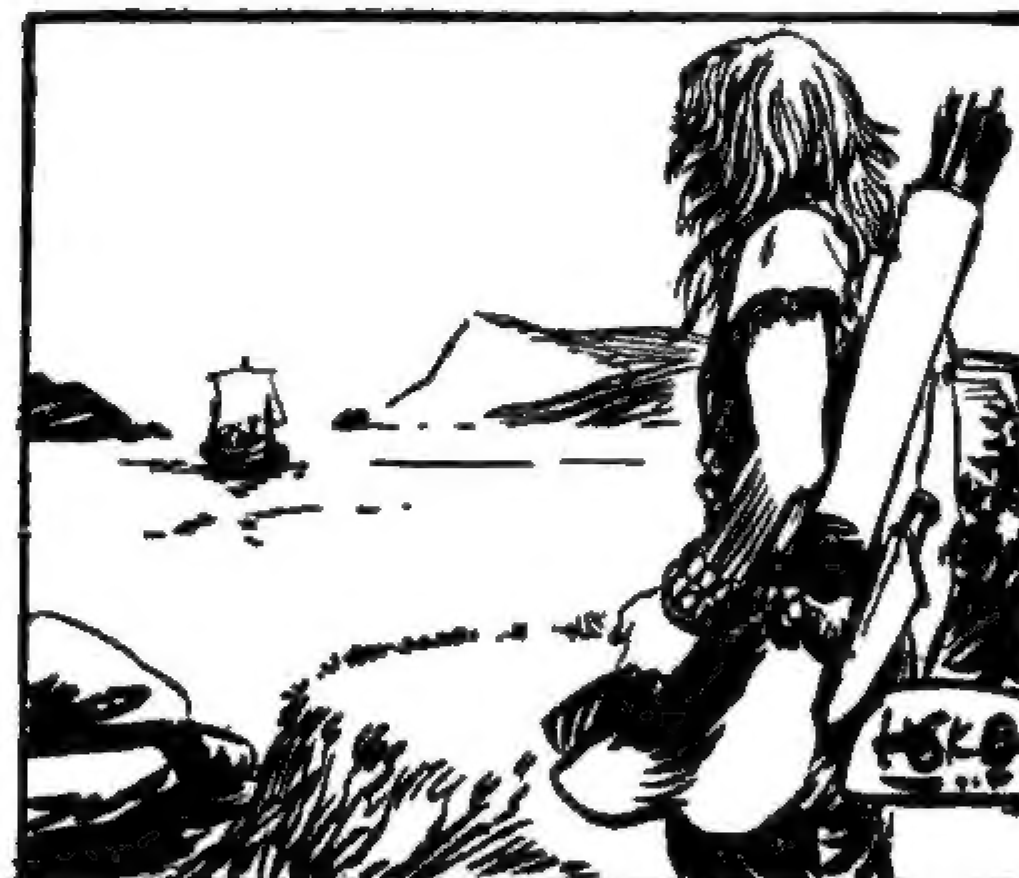
De Zwarte Piraat

Inleiding

Nadat Eric de Noorman, terugkerend van het „Land van Belofte" en van zijn vriend Mohaka, op min of meer toevallige wijze en na veel strijd, daarin voortreffelijk geholpen door Nahenah, een krijger van Mohaka, beslag heeft weten te leggen op een Noorse Drakar, welke toebehoorde aan een piratenbende van Ragnar de Rode, lijkt een voorspoedige overtocht naar Noorwegen zeer nabij. Bijna heeft het schip van Eric, dat een grote goudschat — geschenk van Mohaka — aan boord heeft, varend over de rivier de zee bereikt, als hij een ijlboodschap ontvangt van Mohaka, waarbij deze Eric om hulp vraagt in een plotseling ontstane moeilijke strijd tegen vreemde krijgslieden, die het volk van Mohaka bedreigen met onderwerping en vernietiging. Vanzelfsprekend kan Eric Mohaka's verzoek niet weigeren. Teruggekeerd in het dorp blijkt Mohaka inmiddels in handen gevallen te zijn van Yalah, de hoofdman van het vreemde krijgsvolk.
Met behulp van Nahenah slaagt Eric er in het kamp te ontdekken waar Mohaka gevangen wordt gehouden. In een vertwijfelde poging zijn stamhoofd te bevrijden geraakt ook Nahenah in gevangenschap.... Tenminste, dat denkt Eric. In werkelijkheid zijn zij Yalah ontkomen. Bij de achtervolging van Yalah's bende ontmoeten ze „De Broeder van de Nacht" — een vreemde krijger — die hun een boodschap van de verloren gewaanden brengt. Een onverwachte ontwikkeling neemt de zaak als plotseling Ragnar de Rode weer opduikt. Deze blijkt Yalah beloofd te hebben een „zaakje" voor hem op te knappen. Inmiddels zijn Eric en zijn mensen door Yalah gevangen genomen. Uit de loop van de gebeurtenissen maakt Eric de Noorman de gevolgtrekking dat Yalah Ragnar verre van vertrouwt doch op zijn beurt weet ook Eric niet wat hij aan Ragnar heeft. Deze speelt echter gedurfd spel. Hij bevrijdt in alle stilte Eric en zijn mensen en na vele omzwervingen bereiken deze het kamp van de „Broeders van de Nacht" waar zij ook Mohaka en Nahenah aantreffen.
Omdat uit alles blijkt dat, wil de rust in het land van Mohaka terugkeren, het een dwingende eis is dat Yalah en zijn bende met vereende krachten worden bestreden, besluit Eric terug te keren om Ragnar de Rode voor dit plan te winnen. Eric slaagt er in Ragnar te spreken te krijgen, doch tijdens dit gesprek worden zij door een van Yalah's krijgers ontdekt. Eric weet te ontkomen, doch Ragnar's spel lijkt gespeeld als hij, gevangen genomen door Yalah, ter dood wordt veroordeeld. Op het laatste moment echter, wanneer alles reeds verloren lijkt en Ragnar op het punt staat geofferd te worden aan de zonnegod, komt Eric tussenbeide.
Een korte, hevige strijd ontbrandt. Yalah sneuvelt en diens volgelingen geven zich over. Eric en Ragnar komen overeen gezamenlijk de oversteek naar Noorwegen te maken. Ragnar zal echter eerst nog het binnenland intrekken om te pogen de plaats te ontdekken waar de „zeven steden van goud" hebben gestaan. Als Eric na vier maanden wachten Ragnar nog steeds niet heeft zien terugkeren, besluit Eric alleen de overtocht te wagen. Zijn goede, trouwe vriend, de oude Cendrach, geeft er echter de voorkeur aan in dit „Land van Belofte" te blijven. Alhoewel Eric het stellige plan heeft eens, en dan voor goed, naar Mohaka en zijn volk terug te keren, beseft hij dat het wel haast een zeker feit is dat dit afscheid van Cendrach een afscheid voor immer zal zijn.

De ochtendzon legt een gouden glans over de verweerde muren van Dun Durrah, waar het gerammel van emmers en het gerinkel van gereedschappen bewijst, dat de bewoners reeds lang uit de veren zijn. Een frisse westenwind jaagt de eerste vergeelde bladeren speels voor zich uit en doet de lange, golvende lokken van de eenzame wandelaar opfladderen. Met lichte stappen zoekt de nog jonge man zijn weg langs de helling, de boog losjes in de hand, een pijl op de pees. Zoals gewoonlijk richt de jager zijn schreden naar de hoge, rotsige westkust. Traag glijden zijn scherpe ogen over zee. Weinig of niets ontgaat hem. Hij slaat de buitelingen der zeehonden met een flauwe glimlach gade, volgt de trotse vlucht van een fregatvogel, tot deze nog slechts een stip in het blauw is. Maar wat zijn ogen dag in dag uit zoeken, vinden zij niet. De jager wendt zich stil af en dan staat hij eensklaps met een ruk stil. Over het bijna rimpelloze water tussen de eilanden glijdt een slank schip naderbij; het vierkante zeil staat strak in de bries. Maar zijn plotselinge vreugde verdwijnt op het zien van het rood-geel gestreepte zeil. Nee, dit is een andere Drakar... een vreemde, en de wapens van de bemanning glinsteren dreigend in het zonlicht.

Haastig trekt de jager zich terug en daalt de helling af, waar hij enkele malen op een fluitje blaast. Een kleine knaap treedt te voorschijn uit het struikgewas en zegt verwijtend: „Nu hebt gij het spel stukgemaakt. Ik was je zo mooi aan het besluipen en..." „Er is een vreemd Norenschip op komst, Hrulf", valt de jongeman het kind in de rede en je moet me nu helpen. Ga eens gauw terug naar Dun Durrah en zeg het tegen Kell. Laat nu eens kijken hoe hard je lopen kunt." De kleine knaap knikt trots en dribbelt opgewonden weg. De jager keert met een glimlach terug naar de kust en verscholen achter een enorm rotsblok slaat hij de vreemde Drakar nauwlettend gade. De bemanning schijnt te zoeken en het lijkt er even op, dat ze zich weer van het eiland verwijdert, maar dan draait de boot op de wind, een klein anker glijdt in de zee en een roeiboot koerst schommelend naar het stenige strand.

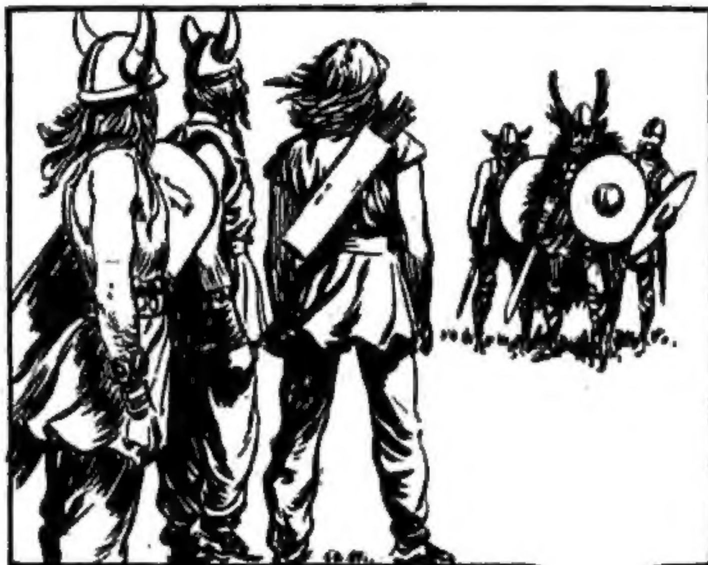

Zacht glijdt de roeiboot op het strand. Een viertal mannen springen er uit, de vijfde blijft in de boot ter bewaking. De onbekenden gaan in grote stilte te werk, en dat bevalt de verspieder op de rots in het geheel niet. Zo dicht mogelijk sluipt hij naderbij, maar de wind belet hem te horen wat er besproken wordt. Zoals de jager al vermoedt, beginnen zij langs de rotsen naar boven te klimmen. En nu kan de man beter zien, wat voor vlees hij in de kuip heeft. De aanblik van de woest uitziende oude kerel, die de aanvoerder van het groepje schijnt te zijn, is bepaald niet vertrouwenwekkend, en zijn metgezellen zien er met hun zware bewapening al evenmin zachtzinnig uit. „Vikings, zeerovers of mijn hoofd er af", mompelt de jager, terwijl hij zich snel tussen de rotsen terugtrekt. De bewoners van het eiland moeten gewaarschuwd worden. Hij moet zijn krijgers op zien te vangen, voor er ongelukken gebeuren. Behoedzaam rent hij door de lage bosjes, maar zijn hoop, dat de vreemdelingen, die inmiddels de rand van de rotsen bereikt hebben, hem niet zullen opmerken, vervliegt, als een luide schreeuw tot hem doordringt. Half omkijkend ziet hij de Vikings naar hem wenken en zwaaien; dan komen zij snel achter hem aan.

Het valt de jager niet moeilijk de Vikingen op een dwaalspoor te leiden en zodra hij merkt, dat hij niet meer gevolgd wordt, slaat hij het smalle, kronkelende pad naar Dun Durrah in. Dan krijgt hij het troepje krijgers in het oog, dat, gealarmeerd door de kleine Hrulf, onder aanvoering van hoofdman Kell, op onderzoek is gegaan. De mannen voegen zich bij de boogschutter en deze neemt ogenblikkelijk de leiding op zich. Behoedzaam keren zij naar de kust terug. De Vikingen, die het spoor van de jager gevonden hebben, staan, op alles voorbereid, stil, als zij eensklaps de troep krijgers tegenover zich zien. Het staal van hun zwaarden schittert koud in de zon, als de aanvoerder afgemeten zegt: „Wat zal het zijn, vreemde, vrede of krijg?" „Dat hangt van u af", is het antwoord van de jager, terwijl hij zijn armen over elkaar kruist. „Wij komen in opdracht van Erwin, Prins Erwin der Noren", vervolgt de ruige Viking. „Zeg ons, waar we Axe de boogschutter kunnen vinden, die een vriend van Erwin is." „Hij staat hier voor u", zegt de jager fronsend. „Gegroet, Heer Axe", knikt de aanvoerder. Hij steekt zijn zwaard op en treedt deftig enkele passen naderbij: „Het is de wens van prins Erwin, dat zijn moeder, koningin Winonah, zich bij hem zou voegen, nu zijn macht gevestigd is. Wij zijn gekomen, om de koningin mee te nemen."

Axe trekt spottend zijn wenkbrauwen op en monstert de vier kerels voor hem van top tot teen. „Dus als ik het goed begrijp, zijt gij… eh… Koninklijke Boodschappers", zegt hij traag. „Hoe luidt Uw geëerde naam?" wendt hij zich dan onverwachts tot een van hen, een ongeschoren kwant, die naar Axe loert alsof hij hem het liefste zou vierendelen. De aangesprokene lijkt te schrikken en kijkt zwijgend naar zijn aanvoerder. „Hij is Frirek Bloedbijl, Heer van Skane", gromt deze. „Mijn naam is Voron, heer van het Westland." Skane grijnst en knikt instemmend. „Ge schijnt ons niet te vertrouwen", zegt Voron onbewogen. „Welnu, ik heb een overtuigend bewijs bij me voor de waarheid van wat ik zeg. Maar slechts aan de koningin mag ik dat overhandigen, zo luiden de orders van Prins Erwin." Axe vraagt zich bliksemsnel af wat hier achter kan steken, maar hij kan zich niet voorstellen, hoe de vier kerels in staat zouden moeten zijn om iets uit te voeren. Scherp denkt de boogschutter even na, dan knikt hij koel. „Het is goed, er zijn geen redenen om aan uw woorden te twijfelen, Heer Voron, maar evenmin hebt gij dan redenen om zo zwaar bewapend en verstorend aan land te komen, dat" — hier wacht Axe even, terwijl hij de oude pezige hoofdman recht aankijkt — „ik even meende een bende Vikings voor te hebben. Laat dus je mannen terugkeren naar de landingsplaats, geef hun je wapens mee. Op die voorwaarde wil ik je bij Koningin Winonah toelaten."

De oude ruige aanvoerder vertrekt geen spier, als hij Axe's eis hoort. Hij gordt zwijgend zijn zwaard los, werpt zijn schild en dolk voor de voeten van zijn mannen en beduidt dezen, te verdwijnen. „Gaan wij?" gromt hij dan, terwijl hij Axe met iets van spo in zijn lichte ogen aankijkt. Zwijgend begeeft de troep zich op weg, nagestaard door de Heer van Skane en zijn twee makkers, die het allesbehalve een goede oplossing schijnen te vinden. Onder het lopen neemt Axe ongemerkt Kell apart en beveelt leze zo snel mogelijk een kring van krijgers rond de landingsplaats te leggen. Zeker is zeker... Zonder verder een woord te wisselen bereiken zij de burcht. Kaarsrecht en trots betreedt Voron als eerste de grote ronde zaal en onderzoekend glijdt zijn blik over de twee vrouwen, die zijn komst kennelijk reeds wachtten. Een grote oude hond veert grommend overeind, maar Voron keurt het dier geen blik waardig. Slechts de aanblik van de vreemde kleine man naast Winonah schijnt hem even van zijn stuk te brengen, hetgeen Pum Pum niet weinig streelt. „Gij zijt de koningin?" richt Voron zich onbewogen tot Winonah. Deze neemt de oude ijzervreter van het hoofd tot de voeten op en staart zwijgend naar de vederhelm, die Voron op het hoofd gehouden heeft. Onbeholpen neemt de krijger de helm af. „Ik ben de koningin, zeker", antwoordt Winonah dan kalm. „Zeg wat ge te zeggen hebt." Kort legt Voron zijn bezoek uit en Winonah trekt verwonderd een wenkbrauw op. „Dus mijn zoon de prins zendt u, om mij dit mede te delen? En waarmee kunt gij uw beweringen staven?" „Met dit", is prompt het antwoord en met een snel gebaar haalt Voron een klein kistje te voorschijn.

Met een lichte kreet staat Winonah uit haar zetel op: „Mijn juwelenkistje", zegt ze glimlachend. „Nu weet ik dat het goed is, Heer Voron." Terwijl ze een bediende opdracht geeft de sleutel van het kistje te halen, vervolgt ze: „Dit gaf ik Erwin mede, toen hij naar Noorwegen vertrok. Wij spraken af, dat, zo hij mij nodig mocht hebben, hij mij dit kistje zou zenden. In het omgekeerde geval zou ik hem een sleutel sturen. Van deze afspraak weet niemand iets af, dus kan hier geen twijfel bestaan. Deze boodschappers zijn wel degelijk door Erwin gezonden." Inmiddels is de bediende teruggekeerd met het sleuteltje. Zwijgend maakt Winonah het kistje open en met een flauwe glimlach leest ze snel het perkament, dat ingesloten is. Dan wendt ze zich tot Voron. „Het is wel", zegt zij, „ik ga mee, Heer Voron, zo snel mogelijk." Zwijgend heeft Axe toegeluisterd en het verbaast hem, als hij ziet, dat de ruwe krijger een nederige buiging maakt. „Uw dienaar, koningin." klinkt Vorons stem. „Uw aanwezigheid op mijn schip zal mij een grote vreugde bereiden." Als Voron zich opricht, is de vreemde schittering in zijn ogen reeds weer verdwenen.

Blij en opgewonden nodigt Winonah de stoere Noor uit, een beker wijn te ledigen op de voorspoedige overtocht. Even later zit Voron breeduit in een zetel, slobbert zijn wijn en geeft spaarzaam antwoord op de talloze vragen, die Winonah hem stelt. Zwijgend luisteren Axe en zijn vrouw Aranrod toe. Geen van beiden hebben het erg begrepen op de ruige kwant en Axe vraagt zich verwonderd af, hoe het bestaan kan, dat Erwin uitgerekend deze kerel sturen moest, om de boodschap over te brengen. Men zou haast denken, dat er in heel Noorwegen geen welopgevoede edelen meer bestonden. Bovendien, het beeld dat Voron schildert van het hofleven rondom Koning Erwin, is in al zijn vaagheid op zijn minst genomen vreemd. Al met al voelt Axe zijn argwaan stijgen, maar als hij zich in het gesprek mengt, om Voron eens nader aan de tand te voelen omtrent Erwin, staat de krijger bruusk op. „Ik moet terug naar mijn mannen", zegt hij. „Ze maken zich ongerust." „Ach, wij zullen enkele dienaren sturen om hen uit te nodigen, hier de dagen voor ons vertrek door te brengen", oppert Winonah. Doch de oude ijzervreter wimpelt dit voorstel snel af en enkele ogenblikken later is hij met een gehaaste groet verdwenen. „Het bevalt mij niet", mompelt Axe hoofdschuddend. Ernstig kijkt hij koningin Winonah aan. „Ga niet, Vrouwe", zegt hij. „Zend een vertrouwde dienaar, desnoods Kell, onze krijgsaanvoerder, om eerst eens poolshoogte te nemen. Maar ga zelf niet! Deze kerels zijn niet degenen, voor wie zij zich uitgeven!"

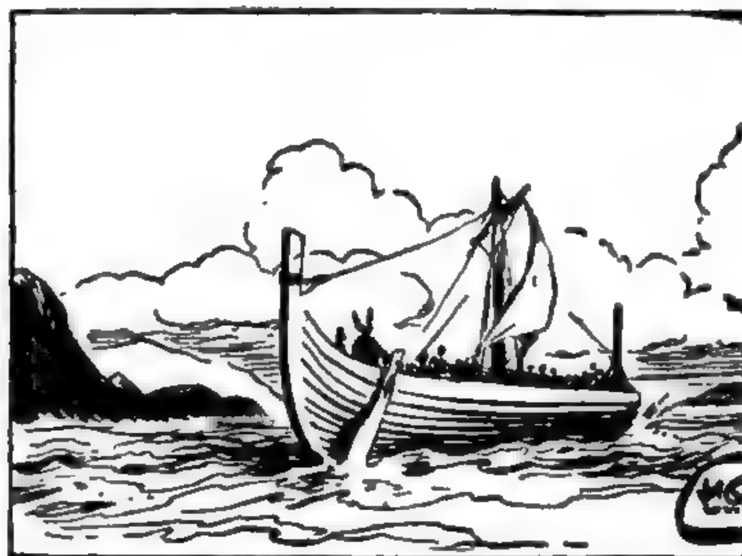

„Maar ge behoeft toch helemaal niet te twijfelen." zegt Winonah met een lichte trots. „Uw argwaan is echt misplaatst, Axe. Niemand dan alleen Erwin en ik weten van de afspraak met het kistje. Het is waar, deze Voron is een wat vreemde, onbehouwen knaap, maar wat kennen wij hem verder. Hij zal ongetwijfeld goede kwaliteiten hebben. Het is verkeerd alleen op het uiterlijk af te gaan. Laat ons er verder niet over spreken, het bederft mijn vreugde." Axe, die wel begrijpt, dat hij Winonah toch niet kan bepraten, laat het er bij, maar gerust is hij niet. Waarom gaf Voron zulke halve onduidelijke antwoorden op vragen betreffende Noorwegen en de toestand aan het hof? Waarom draaide hij er zich uit, toen hem gevraagd werd, welke edelen Erwin steunen, welke raadsman de onervaren prins gekozen heeft, wie in zijn naaste omgeving vertoeven? Deze en talloze andere vragen gaan hem onophoudelijk door het hoofd als hij de volgende dagen de voorbereidingen voor het vertrek gadeslaat. De bemanning van de Drakar heeft een kamp geslagen op het strand en hoe meer Axe hun doen en laten beziet, hoe meer hij er aan twijfelt of dit wel de krijgsknechten van de koning der Noren zijn. Ze gedragen zich meer als zeeschuimers, maar het kistje schijnt toch eigenlijk alle twijfel uit te sluiten. Voortdurend zint Axe op een middel om de toestand te redden en dan schiet hem een goede gedachte door het hoofd. Voron kan er toch niets op tegen hebben als het gevolg van Winonah op een tweede schip mee gaat. Een tweede schip, bemand met een aantal moedige, trouwe krijgers, dan is Winonah tenminste goed beschermd. Achteloos deelt Axe Voron dit besluit mede. De oude ijzervreter richt zich in zijn volle lengte op. „Onmogelijk", zegt hij scherp, „dit zou de snelheid van ons schip aanmerkelijk verkleinen en wij hebben opdracht van de prins, voor de eerste najaarsstormen terug te zijn. Het gevolg van de koningin kan later komen." Axe knikt bedachtzaam. Nu weet hij haast wel zeker, dat er een addertje onder het gras schuilt.

Voron staat op het punt, een einde aan het korte gesprek te maken, maar Axe houdt hem terug. „Ik begrijp uw beweegredenen", zegt hij minzaam. „Inderdaad zult ge sneller kunnen opschieten, als ge niet op een meeligger behoeft te letten." Voron ontdooit wat. „Maar", vervolgt Axe op dezelfde onschuldige toon, „dan zult ge mij bij u aan boord moeten nemen!" „Ge bedoelt?" gromt Voron. „Wel, ik was van plan het bevel op de meeligger te nemen, maar het lijkt mij bij nader inzien beter en vlugger, als ik met uw schip meega." De twee mannen meten elkaar enkele tellen zwijgend met de ogen en even schijnt het Axe toe, dat Voron iets van zijn zelfverzekerdheid kwijt is. Dan knikt de oude krijger stug, en draait zich op zijn hielen om. De dag van vertrek is aangebroken, als Axe ongemerkt met Kell naar de ligplaats van hun eigen boten gaat. Ze onderwerpen de schepen — die reeds de gehele zomer opgelegd zijn — aan een nauwkeurig onderzoek en Axe wijst de beste aan. „Ge volgt Vorons Drakar dus een dag na ons vertrek!" zegt Axe. „Zoek veertig van uw beste krijgers uit. Wees voorzichtig, dat ge buiten gezicht blijft! Misschien zie ik spoken, dan is er nog geen man overboord. Maar ik vind het een heel wat veiliger gevoel, dat er een troepje bekwame krijgers in ons kielzog vaart." Kell knikt en de mannen gaan uit elkaar. Axe vertelt Winonah niets van zijn afspraak met de aanvoerder; wellicht zou zij zich er aan ergeren. Blij en opgewonden gaat zij, gevolgd door Axe, aan boord en even later vaart Vorons Drakar tussen de eilanden door, de open zee op. Het onzekere avontuur is begonnen.

Met een gunstige wind koerst Vorons Drakar langs de woeste rotsige kust van Alba, op weg naar Noorwegen. De zee is betrekkelijk kalm en de dagen glijden in eentonige regelmaat voorbij. Zonder zich te storen aan de nieuwsgierige blikken van de bemanning wandelt Winonah over het krakende dek en zij geniet, als zij de frisse zeewind in haar haren voelt en het zilte schuim ziet glinsteren in het zonlicht. Axe is iets minder opgewekt. Het is hem opgevallen, dat Vorons houding, die toch al niet al te hoffelijk en zelfs ongemanierd was, zo mogelijk nog stugger geworden is van het moment af, dat ze op het dek stonden. De oude ruige krijger bemoeit zich in het geheel niet met zijn twee gasten en de keren, dat Axe poogt een praatje te maken, weet hij zich daaraan steeds snel te onttrekken. Bijna ononderbroken staat Voron op de achtersteven bij de roerganger en staart zwijgend over zee; een enkele maal glijden zijn sombere, koude ogen vluchtig over Axe heen en deze vraagt zich eensklaps verontrust af, of Voron ontdekt heeft, dat Kells boot achter hen aan zit.

Zoekend glijden Axe's ogen over zee. Er is echter nergens een zeil te ontdekken, zodat het hem onwaarschijnlijk voorkomt, dat Voron het schip van Kell wél gezien zou hebben. Achteloos slentert Axe naderbij, als hij bemerkt, dat Voron met enkele krijgers staat te redeneren. Zodra zij hem in de gaten krijgen, gaan zij uiteen en dit bevalt Axe in het geheel niet. Hij besluit dubbel op zijn hoede te zijn, maar in de dagen die volgen, gebeurt er verder niets onregelmatigs, afgezien dan van de fluisterende gesprekken tussen Voron en zijn krijgers. Het valt Axe — en ook Winonah — op, dat Voron opeens dicht onder de kust gaat, bij het vallen van de avond. De hele nacht doet Axe geen oog dicht, doch er gebeurt ook nu niets. Wat hij eigenlijk verwacht, weet hij zelf niet, maar de hele sfeer aan boord doet hem op zijn hoede zijn. En dan de volgende morgen vroeg, als de eerste zonnestralen over de golven glijden, weet Axe, dat zijn gevoelens hem niet bedrogen hebben. Met enkele snelle passen staat hij tegenover Voron, die zelf het roer hanteert. „Wat betekent dit, Heer Voron?" zegt hij scherp. „Gij zijt van koers veranderd. Ik zie het aan de zeestroming! Wij zeilen van Noorwegen vandaan, in plaats van er heen te gaan."

„Ge overdrijft", bromt Voron, terwijl hij Axe met een ondoorgrondelijk gezicht aankijkt. „Ge windt u op. Inderdaad heb ik de koers verlegd en met recht. We moeten danig oppassen, dat we niet in handen vallen van de Zwarte Piraat en zijn vloot. Er is zowat geen schip, dat aan hem ontsnapt." „Had ge dat dan niet kunnen vertellen?" zegt Axe. Onderzoekend neemt hij de kaalkop op, maar deze haalt korzelig de schouders op. „Dat had ik. Maar wat heeft het voor zin, u en de Koningin nodeloos ongerust te maken? Doe mij een plezier en spreek er met haar niet over. Als die Piraat onverhoopt te voorschijn mocht komen, kan ze genoeg jammeren." Hier kan Axe weinig tegenin brengen. Hij heeft weliswaar nog nooit van de Zwarte Piraat gehoord, maar afgaande op de manier, waarop Voron over hem spreekt, moet het een gevaarlijke kerel zijn. Van een afstand heeft Winonah het gesprek kunnen volgen. De rusteloze houding van Axe ontgaat haar niet. „Gij en Voron schijnen niet erg goed met elkaar overweg te kunnen", zegt ze glimlachend. „Waarom wantrouwt ge hem toch? Komaan, Axe, zet die kwade gedachten van je af. Het is immers niet nodig. Dit zijn krijgers van Erwin, mijn zoon, jouw vriend." Axe knikt peinzend, maar binnen in hem blijft de onrust woelen. Steeds verder koerst de Drakar naar het zuidoosten. En inderdaad schijnt Voron bevreesd te zijn voor een of ander, want de bemanning houdt de horizon in het oog. Na enkele dagen wendt het schip de steven naar de kust, die laag en mistig voor hen opdoemt. „Wat gaat ge doen?" vraagt Axe achterdochtig als hij ziet dat de mannen de riemen uitbrengen. En onbewogen komt het antwoord: „We gaan landen."

„We gaan landen." Verdere uitleg geeft Voron niet. Stug en ongenaakbaar staat hij aan het roer en brengt het schip behendig de monding van de rivier binnen. Ongerust vliegen Axe's ogen over zee. Van Kells schip is niets te bekennen. Zwijgend slaat hij de hele omgeving gade. Een uitgestrekt moerassig gebied, waar Voron klaarblijkelijk uitstekend de weg weet, want zonder aarzelen glijdt de boot langs smalle vaargeulen dieper en dieper het land in. Dan, op een teken van Voron, worden de riemen ingehaald. De boot glijdt geruisloos door het riet naar de moerassige oever en ligt stil. Een loopplank wordt uitgelegd en Voron maakt een uitnodigend gebaar naar zijn twee gasten. Bleek, maar vastberaden treedt de Koningin tot voor de hoofdman. Al haar optimisme en vertrouwen ten spijt, heeft nu ook de onzekerheid bezit van haar genomen. „Verklaar mij, wat dit te beduiden heeft, Heer Voron", klinkt haar stem helder. „Gij hebt opdracht mij naar mijn zoon te brengen, Erwin, Koning der Noren. Wat zijt ge dan nu van plan?" In de diepe stilte, die over het schip daalt, schuifelen Vorons krijgers dreigend naderbij.

Koel en niet in het minst verstoord kijkt Voron van Winonah naar Axe. „Hebt ge de indruk, dat ik andere dingen van plan ben?" zegt hij strak, terwijl hij een wenkbrauw optrekt. „Ik breng U bij Uw zoon, Prins Erwin, zoals de afspraak is. Op welke wijze ik dat doe, zal ik bepalen...... met het oog op uw veiligheid." Hij loert even spottend naar Axe en vervolgt dan langzaam: „Ik heb reeds enkele dagen geleden een klein zeil aan de westelijke kim opgemerkt. Dat zou een schip van de zwarte piraat kunnen zijn, tenzij...... het de boot met uw gevolg is." Axe geeft hierop geen antwoord en schouderophalend zegt Voron: „Ge begrijpt dus, dat ik mijn redenen heb voor deze landing. Praten wij er verder niet over en schikt U — in uw eigen belang — naar mij." Na deze voor zijn doen ongewoon lange redenatie draait Voron zich om en zonder het antwoord van Winonah of Axe af te wachten geeft hij het teken, op mars te gaan. „Ongehoord", gromt Axe als ze noodgedwongen met de troep meelopen. „Brutale vlerk, die hij is." Winonah poogt hem te kalmeren, maar Axe's stemming wordt er niet beter op. Zwijgend trekt de troep door het verlaten doodstille moeras, tot zij temidden van kleine boomgroepjes een haveloze fortificatie ontwaren, kennelijk het doel van de tocht.

Met een verbeten trek op zijn gezicht betreedt Axe naast Winonah de primitieve nederzetting. Alles ziet er vervuild en verwaarloosd uit en als het aan hem gelegen had, was hij er al lang vandoor gegaan. Maar met Vrouwe Winonah erbij is daar geen denken aan. Trouwens hij kan weinig beginnen tegen de gewapende krijgers die hen aan alle kanten omringen. Met een gezicht, dat even ondoorgrondelijk staat als altijd, beduidt Voron hun hem te volgen. „Het begint nu aardig op een ontvoering te lijken Heer Voron", bijt Axe, die zich met moeite kalm houdt, de oude kaalkop toe. „Ge zijt ons zo langzamerhand een verklaring schuldig voor dit ongehoorde gedrag, denkt ge niet?" „Een verklaring kunt ge later krijgen", gromt Voron onbewogen, terwijl hij hun beduidt een der half in de grond uitgegraven hutten binnen te gaan. „Mijn hoofd staat daar nu niet naar. Ik herhaal voor het laatst, wat ik al gezegd heb; mijn taak, de Koningin bij haar zoon te brengen, zal ik volbrengen. Ge zult daar tevreden mee moeten zijn!" „Zo'n vlerk heb ik van mijn leven nog niet ontmoet", sist Axe, als de ruwhouten deur zich achter hen sluit. „Nou is mijn geduld uit! Het is een ontvoering. Vrouwe, ik ben er zeker van. Ik zal trachten te vluchten om Kells boot op te vangen. Voron zei, dat hij een zeil achter zich gezien had, herinner ik mij. En met Kells zwaarbewapende krijgers achter mij zal ik dan nóg eens een praatje maken met Heer Voron."

Winonah staart bedrukt voor zich uit en Axe zegt opgewonden: „Hoe kunt ge nu nog twijfelen, Vrouwe? Meent ge nu nog werkelijk, dat dit krijgers van Erwin zijn?" „Het kistje", klinkt Winonah's stem zacht. „We hadden toch..." „Dat kistje kunnen ze gestolen hebben. Misschien is iets van de afspraak tussen U en Erwin uitgelekt. Wie zal het zeggen", vervolgt Axe heftig. „In ieder geval, dit is een ontvoering. Ik geloof, dat ze een losgeld zullen vragen, dus bang, dat ze ons iets zullen doen, hoeven we niet te zijn en daarom ga ik proberen te vluchten." Zachtjes zet Axe zijn plannen uiteen en Winonah knikt gelaten. Zij is het niet met Axe eens, maar steekhoudende tegenwerpingen kan ze niet maken en zo komen zij overeen, dat Axe zal pogen Kells boot op te vangen, om desnoods met kracht van geweld Voron tot de orde te brengen. Na een kort afscheid sluipt Axe de hut uit. Voorzichtig kijkt hij om zich heen. Dan stapt hij achteloos in het zonlicht.

In de lome, vochtig-hete namiddag ligt het binnenplein van Vorons sterkte betrekkelijk verlaten. De mannen hebben de schaduw van de hutten opgezocht, getuige het gelach en het gerinkel van drinkbekers, dat uit de half-onderaardse woningen opklinkt. Een klein groepje krijgers zit achter de palissade te dobbelen en de spelers schenken niet veel aandacht aan Axe, die achteloos in de richting van de poort drentelt. Maar dan treedt een forse, potige krijger hem in de weg. „Je kan hier niet uit," zegt de kerel nors. Axe knikt hem vriendelijk toe. Hij ziet in één oogopslag, dat hij wat lichaamskracht betreft verreweg de mindere is van deze krijger. De enige manier om iets te bereiken, is dus een felle, onverwachte uitval. „Ik zocht eigenlijk Voron", mompelt hij. „Maar misschien kunt gij mij zeggen, hoelang dit oponthoud nog duurt?" De krijger haalt de schouders op en zijn aandacht verslapt wat. „Heer Voron is op jacht...... hij zal......" Op dat moment treft hem een harde vuistslag van Axe, die ongemerkt iets naar voren geschoven is en met een verbaasd gekreun zakt de wachter in elkaar. Terwijl de krijgers van de binnenplaats woest schreeuwend achter hem aankomen, springt Axe zonder zich verder te bedenken de poort uit en rent de vrijheid tegemoet.

Laag bukkend stort Axe zich blindelings in de wildernis van riet en struikgewas. Hij beseft, dat hij heel weinig kansen heeft, om het er heelhuids af te brengen in dit voor hem onbekende verraderlijke moeras. Enkele pijlen fluiten hem om de oren; zijn achtervolgers zitten dicht achter hem aan, maar het schijnt, dat hij langzaam op hen uitloopt; hun stemmen klinken verder weg. Omkijkende ziet Axe hen op een kluitje naar hem staan kijken. Het volgende ogenblik wordt de betekenis hiervan hem duidelijk. Kil, drabbig water spettert om zijn enkels. Hij begint vaste grond onder de voeten te verliezen. „Dan maar zwemmen als dat kan", denkt hij grimmig. Eensklaps vinden zijn voeten geen houvast meer en met een verschrikkelijke kreet zakt hij weg in het moeras. De krijgers van Voron kijken elkaar grijnzend aan, als ze Axe's kreet zwak horen opklinken. „We kunnen wel teruggaan", zegt er een. „Van hem zullen we geen last meer hebben."

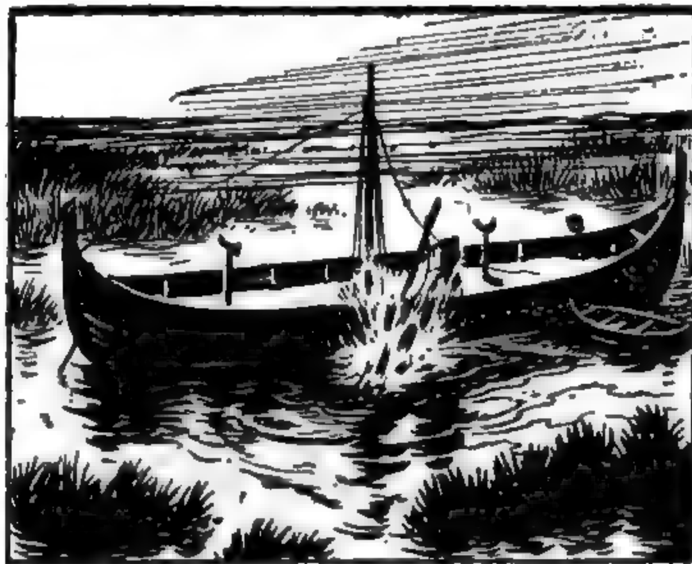

Terwijl Vorons krijgers op hun schreden terugkeren, werkt Axe zich moeizaam aan een omgevallen boomstam omhoog uit zijn netelige positie. Als hij Vorons krijgers op hun schreden ziet terugkeren begrijpt hij, dat zij menen, dat hij verdronken is en dat kan hem alleen maar te pas komen. Men zal nu niet langer naar hem zoeken. Het moeras is hier gelukkig niet zo diep, als hij aanvankelijk meende en voetje voor voetje waadt Axe naar veiliger grond. De avond begint inmiddels te vallen en in een grote boog om Vorons nederzetting heen trekkende, zoekt hij zijn weg in de richting van de zee. Intussen heeft hij ruimschoots de tijd om een plan van actie te bedenken en als hij na verloop van enkele uren Vorons Drakar als een vreemd gedrocht uit het schemerige moeras ziet opdoemen, weet hij, wat hem te doen staat...... als tenminste de omstandigheden het toelaten. Het is doodstil bij de landingsplaats. Op deze afstand kan Axe niet zien, of er zich wachters op de boot bevinden en geruisloos sluipt hij naderbij.

Scherp luisterend sluipt Axe voetje voor voetje naderbij. De Drakar ligt stil en schijnbaar verlaten in de schemering, maar Axe neemt het zekere voor het onzekere. Zacht fluit hij enkele malen, niets beweegt aan boord. Weggedoken tussen het riet roept hij. Het blijft stil en dit overtuigt hem, dat Voron inderdaad geen bewaking bij de boot heeft gelaten. Waarschijnlijk vindt de oude schurk dat niet nodig in deze troosteloze streek. Snel klautert Axe nu aan boord en met een zwaard, dat hij in het bergruim onder de dekplanken heeft gevonden, begint hij vakkundig zijn vernietigingswerk. De riemen gaan overboord, de schoten worden doorgehakt, al het touw gooit hij in het moeras. Het is een haast ondoenlijke taak geheel alleen de ra met het zeil over boord te krijgen. Maar met inspanning van al zijn krachten weet hij één eind buiten boord te krijgen. Dan zakt het zware onhandelbare zeil vanzelf log in het water. En een forse duw doet het naar de diepte zinken. Het zweet staat Axe op het voorhoofd, maar onvermoeibaar gaat hij voort. De maststeunen bezwijken krakend en juist wil hij het roer onder handen nemen, als een zwak gerucht doordringt tot hem. Even luistert hij, dan veert hij geschrokken overeind. Stemmen! Vorons mannen zijn in aantocht en ze zijn dichterbij dan goed voor hem is.

Zonder zich een ogenblik te bedenken, laat Axe het roer zoals het is en glipt geluidloos overboord in de roeiboot. Snel hakt hij de ankertouwen los en hij grinnikt als hij merkt, dat de Drakar log van de kant wegdrijft. Dan schuift hij als een schaduw met zijn roeibootje tussen het riet. „Hé, de boot is losgeslagen, hoe kan dat?" hoort hij een der krijgers roepen. „Wat is er met de schuit gebeurd?" Dan volgt een verward dooreen geschreeuw en de vluchteling begrijpt, dat men de ware toestand ontdekt heeft. Zo stil mogelijk poogt hij zich door het riet heen te werken, en hij verwenst de heldere avondhemel, die alles scherp aftekent. Axe duikt in elkaar als hij enkele krijgers zijn richting uit ziet kijken. Hij laat de riemen rusten en houdt zich muisstil, maar vergeefs. „Daar gaat-ie", brult er een. „Er achteraan, mannen." Veel kan hij niet uitrichten, hij is ongewapend. „Houdt je bogen gereed; misschien kunnen wij door het water naar hem toegaan." Razendsnel werken Axe's gedachten. Als hij blijft, waar hij is, is de kans groot, dat de mannen, die daar voorzichtig door het ondiepe water naderen, hem grijpen. Vlucht hij, dan zullen ze hem neerschieten.

Ademloos luistert Axe naar het geplas van de naderende vijand door het water. Dan hakt hij de knoop door. Met een ruk richt hij zich op. De riemen kletsen in het water en schurend glijdt de boot door het riet vooruit. De krijgers, die al tot hun middel in het water staan, slaken waarschuwende kreten en talloze pijlen suizen het volgend ogenblik zijn richting uit. Maar het riet belet de schutters, hun doel zuiver te kiezen, al mist menige pijl Axe op een haarbreedte. Als een bezetene rukt Axe aan de riemen en hij slaagt er in ongedeerd buiten de gevaarlijke zone te komen. „We zien elkaar weer, Heer Voron", schreeuwt de vluchteling, „en als je de Koningin ook maar één haar krenkt, kost het je de kop". Hij lacht de tierende bende schaterend uit en verdwijnt in de nevels. Onvermoeid wrikt Axe aan de riemen. Het is niet gemakkelijk in het duister de juiste weg te vinden, maar tenslotte ziet hij tot zijn opluchting de zee, glinsterend in de opkomende maan, voor zich. En in deze eindeloze watervlakte moet hij trachten Kells boot op te sporen.

In de eerste stralen van de opgaande zon ploetert een klein roeibootje over de rusteloze golven langzaam noordwaarts. De gehele nacht heeft Axe aan de riemen gezeten; van achtervolgers is in de verste verte niets te bespeuren en eigenlijk verwacht hij dat ook niet. Zijn vernielingen aan Vorons Drakar zijn daarvoor te grondig geweest. Maar het zeil van Kell's schip is evenmin zichtbaar. Bezorgd vraagt hij zich af, of hij zijn mannen misschien misgelopen is; dat zou een lelijke misrekening zijn en zijn vlucht volkomen zinloos maken. Het is echter haast niet denkbaar, dat Kell zó ver op hen ingelopen zou zijn. Rusteloos glijden Axe's ogen over zee en dan slaakt hij eensklaps een verheugde kreet. Een kleine zeilboot is aan de kim verschenen en koerst traag zijn richting uit. Snel trekt Axe zijn kleed uit en begint als een razende te zwaaien. Tergend glijdt de verre boot langs de horizon, zonder koers te wijzigen. Wanhopig poogt Axe de aandacht te trekken. Hij schreeuwt zijn keel schor, hoewel het duidelijk is, dat de bemanning hem nooit op deze grote afstand zal kunnen horen.. ... Moedeloos en bezweet houdt Axe op met zwaaien en hij bijt zich op de lippen, als hij het zeil van Kell's boot langzaam, tergend langzaam uit het gezicht ziet verdwijnen.

Somber laat Axe zich op de harde zitplank terugvallen en hij bijt zich in machteloze wanhoop op de lippen. Daar gaat Kells boot, zonder hem opgemerkt te hebben. Zinloos, even zinloos als zijn moeizaam verworven vrijheid nu blijkt te zijn. Wat kan hij aanvangen? Het enige wat er op zit, is pogen het eiland Harragh te bereiken, maar wat zal Voron intussen met Winonah doen? Traag grijpen zijn pijnlijke handen de riemen weer, maar het volgend ogenblik veert hij overeind, zodat de boot gevaarlijk begint te schommelen... Een tweede zeil is aan de noordelijke horizon verschenen. — Goeie Kell, mompelt Axe... Hij heeft dus voor alle zekerheid maar twee boten uitgerust.

Dit schip vaart veel dichter onder de kust. Weer begint Axe te zwaaien en ditmaal met meer succes. Hij ziet de spitse boeg van de Drakar wenden en met een juichkreet roeit Axe hem tegemoet. Doch dan knijpen zijn ogen zich tot spleetjes. Nu de boot dichterbij komt, kan hij de forse lijnen duidelijk zien; de zware met ijzer beslagen boeg, de brede versterkte boorden, de lengte, die veel en veel groter is, dan hij ooit tevoren bij een Drakar zag. Dit is niet een van hun eigen boten. Dan ziet hij de gebronsde, verweerde koppen van de bemanningsleden, die zwijgend naar hem loeren. Een gevoel van naderend onheil overvalt hem.

Bij het zien van de ongure gezichten van de bemanning van de Drakar zou Axe het liefst rechtsomkeert gemaakt hebben. Maar hij begrijpt dat hij daar weinig mee opschiet. Gemelijk klautert hij langs de lijn die men hem toegooit aan boord en terwijl enkele der opvarenden de roeiboot zorgvuldig vastbinden, brengt men hem voor de grote vierkante kerel, die de aanvoerder van de troep is. De Zwarte Piraat, denkt Axe geschrokken zodra hij diens gitzwarte korte baard en haardos ziet. Hij twijfelt er geen moment meer aan dat dit een bende zeeschuimers is. „Schuit vergaan?", gromt de hoofdman, onverschillig op de eenvoudige Axe neerkijkend. „Enige overlevende?" Axe krijgt geen gelegenheid hierop antwoord te geven, want op dezelfde koude toon vervolgt de aanvoerder: „Schip gezien? Drakar? Hé, geef antwoord". Zwijgend schudt Axe het hoofd en haalt de schouders op. Hij begrijpt dat deze vragen op Kells Drakar doelen en hij wacht zich wel iets te zeggen wat Kell's aanwezigheid of vaarrichting zou verraden. „Als ik me niet vergis ben ik in handen gevallen van de Zwarte Piraat", merkt hij op, „en dat betekent dus dat ik gevangen ben". De zwartharige aanvoerder kijkt snel om zich heen en begint dan te grijnzen. Dan geeft hij zijn mannen een teken Axe te binden en terwijl deze weggevoerd wordt naar het voordek klinkt de koude stem van de aanvoerder: „Recht vooruit. Voor de avond hebben we dat schip." En terwijl Axe met een zucht van wanhoop op het zongeblakerde voordek plaats neemt en zich afvraagt wat er van Kells schip en van Winonah moet worden, glijdt ver naar het westen een kleine Drakar, onbewust van de gevaren die het te wachten staan, over de kalme zee op weg naar Noorwegen. En de forse man die het roer hanteert is niemand anders dan Eric de Noorman.

Met de wind spelend in zijn haren kijkt Eric de Noorman goedkeurend naar het strakke zeil, dat zijn scheepje in fikse vaart door de golven jaagt. De tocht verloopt snel, maar nog niet snel genoeg naar zijn zin. Toen hij bij zijn aankomst op Harragh vernam, dat Winonah en Axe slechts enkele weken tevoren met een Drakar van Erwin in zee gestoken waren rustte hij onmiddellijk een troep uitgelezen mannen uit om hem te volgen. Al sluiten Erwins persoonlijke boodschap en zijn moeders juwelenkistje iedere verdenking ogenschijnlijk uit, de verhalen, die Aranrod en Pum Pum vertellen over Voron en zijn onbeholpen troep, bevreemden Eric niet minder dan zij Axe deden. De antwoorden op al zijn onrustige vragen liggen in Noorwegen en hoe eerder hij daar is hoe liever. Ze houden de kust van Alba, de gebruikelijke route voor schepen die handel drijven met de gebieden aan de Oostzee, maar zolang zij onderweg zijn, hebben zij nog geen zeil gezien. De lange Svein Langtand treedt op hem toe en wijst op enkele ijle rookspiralen, die van een uitstekende landtong hemelwaarts stijgen. „Een nederzetting," knikt Eric, terwijl hij de steven wendt. „We kunnen hier onze waterzakken verversen, voor de overtocht over de Britse Zee. In dit weer bederft alles gauw." Het schip koerst langs de landtong en Erics ogen zoeken een geschikte landingsplaats, maar dan fluit hij verbaasd, als hij de kleine natuurlijke haven in het oosten ziet, die zich achter de rotsen verbergt. „Bij Thor, Noorman," stoot Svein uit. „Zie me die schepen eens, dat is een hele vloot. We moeten hier weg man; we zijn in een piratennest verzeild geraakt."

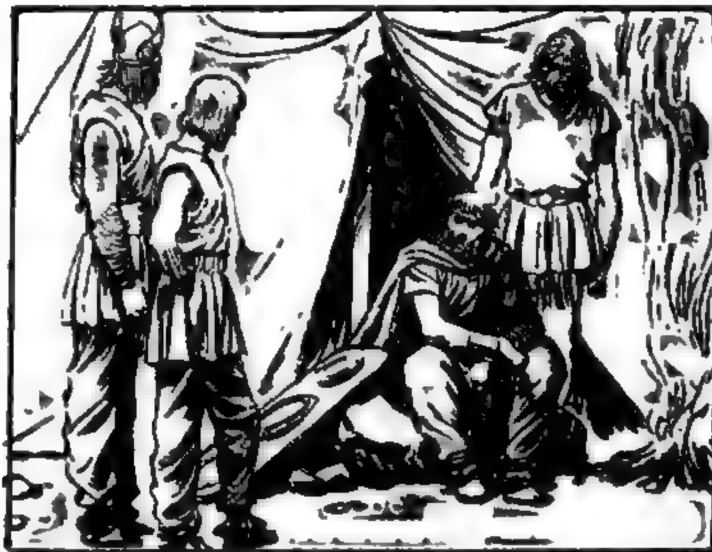

Ook Eric's eerste impuls is, snel de steven te wenden, maar ten eerste zou het nu toch te laat zijn voor een vlucht en ten tweede blijken de meeste schepen bij nadere beschouwing logge Ierse handelsschepen te zijn. Nee, een piratenvloot is dit gelukkig niet. — Maar wat heeft deze verzameling boten dan te betekenen? vraagt hij zich af, als hij het zeil laat bergen en op roeikracht de haven binnenvaart. De komst van zijn Drakar schijnt nogal wat beroering te wekken. Ergens op het land klinkt een soort hoorngeschal. Er liggen twee of drie Drakenschepen tussen deze Ierse vloot, maar de bemanning reageert amper, als Eric de hand opheft ten groet. Terwijl zijn bemanning de roeiboot uitbrengt en hij met Svein en enkele krijgers over het stille water van de haven naar de landingsplaats roeit, voelt hij zich gadegeslagen door talloze onzichtbare ogen. Een aantal zwaarbewapende krijgers wacht hen op bij het aan land gaan. „Gegroet", zegt Eric minzaam. „Kunt gij ons ook vers water verschaffen? We betalen goed." De aanvoerder van de krijgers grijnst spottend. „Water? Jazeker zullen we dat verschaffen, maar niet zoals jullie denken." En met een bevelend, dreigend gebaar van een vlijmscherpe speer beduidt hij Eric en zijn mannen, mee te gaan.

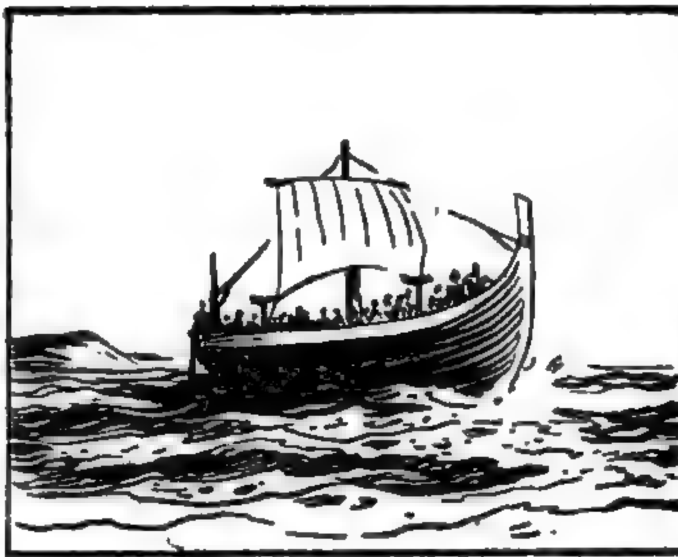

„Wel, bij Thor! zei ik niet, dat dit een piratennest is?" brult Svein, terwijl hij snel naar de plaats tast, waar zijn zwaard gemeenlijk zit. Zij zijn echter ongewapend aan land gegaan en dat blijkt maar gelukkig te zijn ook, want op het horen van Svein's woorden beginnen de krijgers te lachen en hun dreigende houding verandert als bij toverslag. „Gij denkt met piraten te maken te hebben?" grijnst de aanvoerder. „Wel, dan dacht ge hetzelfde als wij... en hebben wij elkaar verkeerd beoordeeld gelukkig." De krijgers gaan uiteen en Erics kleine troepje wordt door het grote kampement, waar het wemelt van zeelieden van allerlei landaard, naar een grote tent gebracht. Een aantal Ieren is druk bezig vlees en vis te roosteren. Een van hen wendt zich tot de nieuw aangekomenen: „Welkom vrienden. Ge komt nog op tijd om met onze vloot mee te reizen. Over drie dagen vertrekken wij." Eric haalt verwonderd de wenkbrauwen op en verklaart, dat hij slechts aan land gekomen is om water te verversen voor de overtocht. „Ge wilt dus alleen de Britse zee oversteken?" zegt de donkerharige Ier, die tot bevelhebber van de vloot gekozen blijkt te zijn. — Waar komt ge vandaan mannen, dat ge niet weet, dat dit al lang niet meer mogelijk is? Hebt ge nooit gehoord van de Zwarte Piraat? Van de gruwelen die hij bedrijft met eerlijke zeevaarders? Honderden schepen heeft deze schurk varen; van Noord tot Zuid ligt de zee in zijn greep. Geen schip ontsnapt zijn aandacht. Zo ge alleen de overtocht wilt maken, zijt ge een kind des doods."

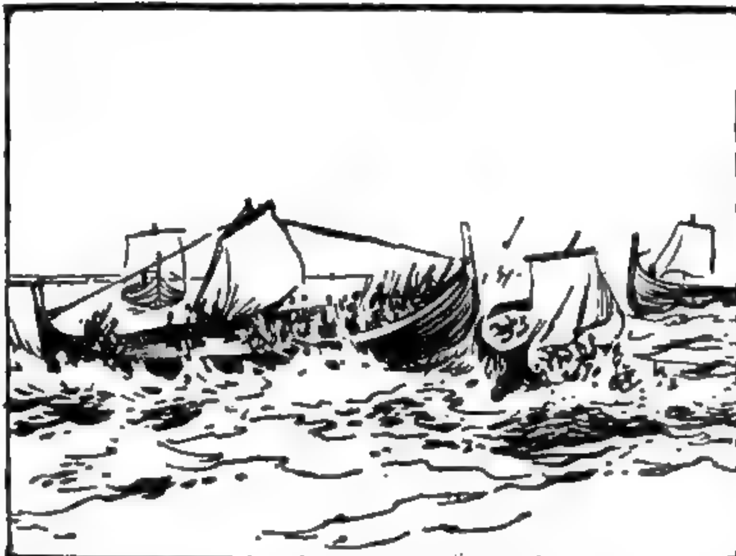

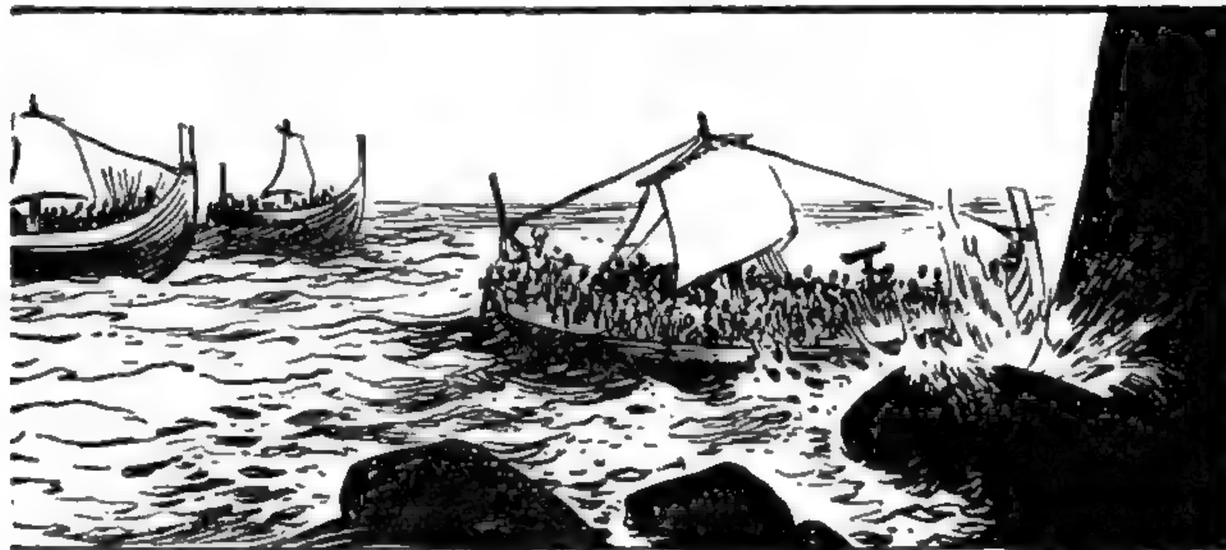
In stijgende verbazing heeft Eric naar de woorden van de Ierse zeevaarder geluisterd. „Wilt ge dus beweren, dat deze hele vloot hier verzameld is om het hoofd te kunnen bieden aan de een of andere piraat?" „De Zwarte Piraat", verbetert de Ier hem alsof daarmee alles gezegd is. De Noorman haalt de schouders op. „Ik heb geen zin om nog drie dagen te wachten. Zwarte piraat of niet, wij zetten de tocht gewoon voort." De Ier bezweert hem, zo hij dan al zijn zin wil doorzetten, om alleen 's nachts te varen en dicht onder de kust te blijven. Glimlachend verzekert Eric de mannen, dat hij voorzichtig genoeg zal zijn. De waterzakken worden van fris, helder water voorzien en nagestaard door de gehele nederzetting steken zij in zee. Voor alle zekerheid heeft Eric zijn mensen toch maar stevig bewapend en het is Svein aan te zien, dat hij heimelijk hoopt op een ontmoeting met de Zwarte Piraat. Dan tegen de avond slaakt de uitkijk een alarmkreet en wijst over zee. Drie zeilen zijn aan de horizon opgedoken en stevenen recht op Erics schip af.

De drie zeilen komen met angstwekkende snelheid naderbij en Eric die begrijpt dat het op een gevecht uitdraait, geeft razend snel zijn bevelen. Stevig grijpt hij het roer vast, terwijl hij zijn kansen berekent. Het ziet er niet bijster rooskleurig voor hem uit. Drie schepen tegen één, bovendien hebben de aanvallers een grotere bemanning op elk van hun schepen en als Eric de tot de tanden gewapende kerels over de boorden naar hen ziet loeren, beseft hij, dat er niet veel genade te verwachten is. De enige, die zich weinig om hun hopeloze toestand bekommert, is Svein, die de tegenstander luide uitdagingen toebrult. Ze vallen van drie zijden aan. Eric houdt zijn ogen gevestigd op de middelste der drie Drakars, waarop zich kennelijk de aanvoerder bevindt. Kalm zijn bevelen gevende aan zijn bemanning, wendt Eric schijnbaar de steven landwaarts, tot hij opeens zijn kans schoon ziet. En terwijl de wind met kracht in zijn zeil grijpt snijdt zijn Drakar scherp door de golven regelrecht op zijn middelste tegenstander in. Eric's schip treft de ander midscheeps en de botsing is zo hevig, dat het piratenschip vrijwel onmiddellijk slagzij maakt en keldert. Een ogenblik lijkt Eric's schip stil te liggen. Zijn boeg, die op zo'n stoot niet berekend is, is lelijk gespleten en langzaam sijpelt water binnenboord. Maar tijd om hierop te letten is er niet, want inmiddels hebben de twee overige schepen hun posities goed gekozen en, aan de ene zijde ingesloten door de rotsachtige kust, aan de andere zijde door de twee vijanden, die voorzichtig naderen, begrijpt Eric, dat er geen ontkomen meer aan is.

In één oogopslag overziet Eric de toestand. Een gevecht is niet meer te vermijden en in dit gevecht zou hij ongetwijfeld het onderspit delven. Hard klinkt zijn stem met scherpe bevelen over het dek. Hij geeft een ruk aan het roer, de Drakar schijnt zich een moment op te heffen uit de golven, schiet dan dansend vooruit, recht op de kust toe. „We lopen te pletter," schreeuwt Svein. „Wat doe je nou, Noorman? Wat blijft er over van mijn vechtpartij?" De rest van de woorden gaat verloren in het hevig gekraak en gedreun waarmee de Drakar in volle vaart op de rotsen loopt. „Over boord, allemaal," schreeuwt de Noorman. „Vergeet je wapens niet." Terwijl de Drakar zwaar slagzij maakt en langzaam wegzeult in het ondiepe water aan de kust, springen de mannen over boord en zwemmen voor hun leven. Als laatste gaat de Noorman met Svein het water in. Eric werpt een scherpe blik over zijn schouder. De twee piratenschepen liggen zo goed als stil. De bemanningen schijnen totaal overbluft te zijn door deze onverwachte wending. Zullen ze een achtervolging inzetten?

Hijgend waadt Eric naar land, waar zijn mannen hem reeds wachten. Er wordt niemand vermist en ongelukken op enkele kleine verwondingen na zijn er evenmin. In spanning slaat Eric het gedrag der twee piratenschepen gade. Ze kruisen nog even heen en weer voor de kust, maar het is duidelijk, dat ze de achtervolging opgegeven hebben. „En nu moeten we als een haas proberen de haven te bereiken voor de vloot uitvaart", zegt Eric. „Als we geen tegenslag hebben, kunnen we het net halen." Ze zetten er flink de pas in en de eerste dag schieten ze goed op. Maar de volgende morgen zijn ze nauwelijks enkele uren onderweg, als Eric eensklaps stil staat. „Ik vreesde het al", mompelt hij, wijzend op de brede zee-arm, die hier diep landinwaarts reikt. „Wie weet wat voor een omweg we moeten maken om op de andere oever te komen en deze omweg kan ons lang genoeg ophouden om ons de vloot te doen missen."

Voorzichtig dalen de mannen langs de steile hoge oever naar beneden. De voet van de helling is begroeid met naaldbomen en dit geeft Eric eensklaps een idee. „Als we vlug werken, kunnen we vlotten maken en daarmee proberen de andere kust te bereiken," zegt hij tot zijn krijgers. Enkelen zijn bewapend met strijdbijlen en daarmee gaan ze nu de rechte stammen te lijf. In koortsachtige haast wordt gewerkt om de vlotten op tijd klaar te krijgen.

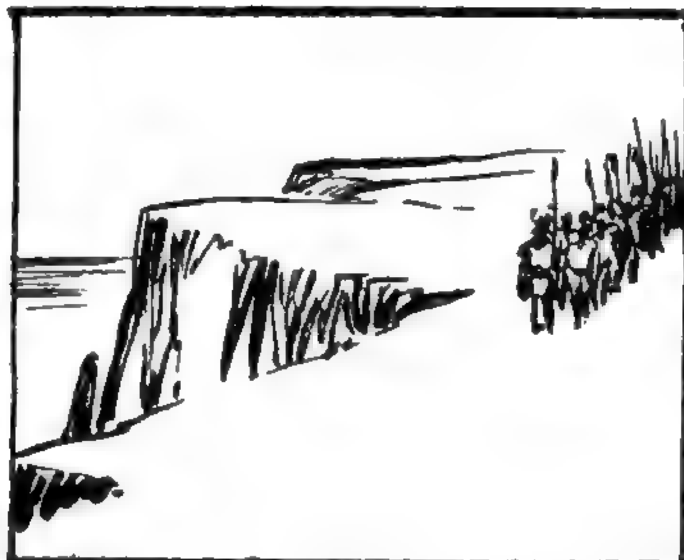

De mannen werken als paarden en met het weinige materiaal, dat ze ter beschikking hebben, slagen ze er in twee vlotten in elkaar te zetten. waarop de hele troep geborgen kan worden. Met lange stevige staken duwen de mannen hun primitieve vaartuig van de kant. Zolang de palen de bodem bereiken kunnen schieten ze aardig op, maar in het midden van de brede inham zijn ze hulpeloos overgeleverd aan de stroom en de wind. Zwijgend slaat de Noorman de koers gade. Er staat een tamelijke stroming naar zee. Keer op keer laat hij zijn stok in het water plonsen, om de diepte te peilen. „Het zal me benieuwen of we het halen, Noorman", gromt Svein, de afstand schattende. De Noorman knikt zwijgend. Langzaam naderen ze de open zee en er is nog steeds geen grond voor hun bomen.

Met een zucht van verlichting voelt Eric eensklaps grond en uit alle macht duwen de mannen de vlotten naar de kust. Met een lijn springt Eric aan wal, gevolgd door Svein, en met veel moeite slagen zij er in de vlotten naar de oever te trekken. Gehaast zetten zij de tocht terug naar de havenplaats voort, met slechts een korte onderbreking gedurende de nacht. Zoveel mogelijk voert Eric het tempo op. Dan stoot Svein de Noorman eensklaps aan en wijst over zee: „We zijn te laat, Noorman, daar gaat de vloot".

De mannen beginnen uit alle macht te zwaaien en te roepen. De schepen varen door in hun koers. Klaarblijkelijk zonder iets te merken. Zo snel mogelijk dalen Eric en Svein de steile kustrotsen af en klauteren over de glibberige stenen naar een ver uitstekende landtong. Nu worden ze eindelijk opgemerkt. Een klein roeibootje vaart naar de kust. Het is de Ierse aanvoerder van de vloot, die zelf poolshoogte komt nemen. Kort vertelt Eric wat hem overkomen is, hetgeen de Ier niet weinig verontrust. Maar als Eric hem verzoekt hen allen mee te nemen op de vloot, weigert de aanvoerder. „Onze krijgers moeten ruimte hebben om zich te bewegen. De schepen zijn toch al zwaar beladen en nog meer volk aan boord kan alleen maar verwarring geven." Erics teleurstelling ziende, vervolgt hij na een korte aarzeling: „Nu goed, ik wil u beiden meenemen, maar dan zult ge hier afscheid nemen van uw krijgers. Beslis snel!"

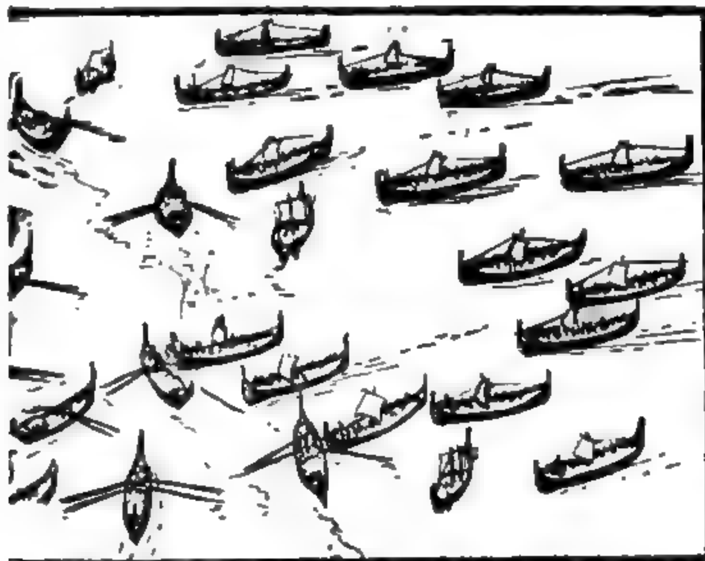
Eric bedenkt zich niet lang, want dit is voorlopig de enige manier om in Noorwegen te komen. Hij spreekt met zijn mannen af, dat dezen de tocht naar de haven voort zullen zetten, en daar trachten een boot te krijgen naar Harragh. En zo wuift hij met Svein weinige ogenblikken later zijn metgezellen vaarwel vanaf de Deense koopvaarder, waarheen de aanvoerder van de vloot beiden gebracht heeft. De schipper, een korte, gedrongen man met de heldere onbevangen blik van de zeeman, neemt hen bedachtzaam op en het is hem duidelijk aan te zien, dat hij met zijn twee gasten niet bijster ingenomen is. Maar hij ontdooit merkbaar, als Eric vertelt, dat zij slachtoffer van de Zwarte Piraat zijn. „Hm", gromt hij, „ik dacht eigenlijk al half en half, dat ge spionnen waart van die duivelse zeerover. Want reken er op, dat die kerel overal zijn verspieders heeft. Anders zou hij nooit zo goed op de hoogte kunnen zijn van de scheepsbewegingen op de Britse zee." „Iedereen loopt gewoon te bibberen voor die geheimzinnige Zwarte Piraat," merkt Eric op. „Maar ik geloof, dat het schromelijk overdreven is. Zijt ge werkelijk bang, dat hij deze grote vloot zal aanvallen?" De schipper haalt de schouders op. „Bang ben ik niet, vreemdeling. Maar hij heeft wel grotere vloten naar de kelder gejaagd. Men beweert, dat hij tussen de twee- en driehonderd schepen heeft varen. Maar het kunnen er ook vijfhonderd zijn. Wie zal het zeggen." Eric lacht de spreker hartelijk uit en schudt het hoofd. „Onmogelijk! Waar moet hij de krijgers vandaan halen om al die schepen te bemannen? Waar vinden die boten ligplaats? Er zijn in heel Noorwegen nog nooit zoveel schepen geweest. Geloof mij, schipper, die Zwarte Piraat bluft! Zijn gevaarlijkste wapen zijn niet honderden schepen, maar angst! Gewoon angst!" Eric zou echter wel anders gesproken hebben, als hij op datzelfde moment de machtige vloot had kunnen zien, die, verscholen in een baai, reeds dagen gereed ligt, om de naderende handelsschepen verraderlijk te overvallen.

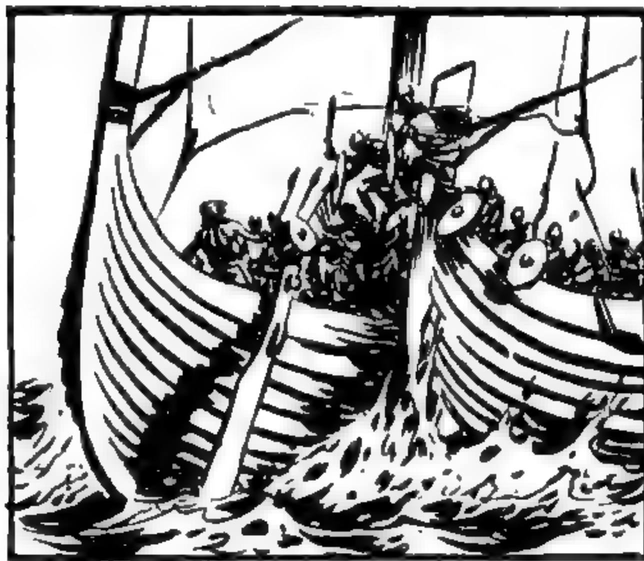

Gestaag vervolgt de vloot van handelsschepen haar koers naar het oosten. De vier Deense schepen varen aan de buitenzijde, daar zij met zeilen getuigd zijn en dus in geval van een aanval het snelste kunnen optreden. Daarom ook zijn zij met uitgelezen krijgers bemand en het duurt niet lang, of Eric en Svein staan op goede voet met deze bemanning. De Ierse bevelhebber van de logge vloot vaart zo dicht mogelijk onder de kust, iets, waar Eric het helemaal niet mee eens is, evenmin als de schipper van zijn boot, want vanuit de talloze inhammen en fjorden kan een snel schip hen verraderlijk overvallen. Dag en nacht is de ra bemand met een uitkijk, maar de Zwarte Piraat laat zich niet zien en Eric begint hoe langer hoe meer aan de sterke verhalen, die men hem vertelt, te twijfelen. Hij trekt zijn conclusie echter te vroeg, want in de vroege ochtend, juist als de schepen op de kust aanhouden om een schuilplaats voor de dag te zoeken, slaakt de uitkijk een verschrikte kreet. Razendsnel wenden Eric en Svein zich om en de verwarring, die zich over de schepen verspreidt, maakt zich ook een moment van hen meester. Want als spoken schieten eensklaps tien, twintig zware Drakars van achter de rotsige kust vandaan en stevenen met bolle zeilen in volmaakte slagorde geruisloos en snel op hen toe.

Zo onverwacht komt de aanval, dat de vijand al te midden van de vloot is voor iemand aan afweer denken kan. De zeerovers gaan met een vaardigheid en snelheid te werk, die verbluffend is. De Deense zeilschepen — eigenlijk de enige weerbare boten van de vloot — worden handig ontweken en de logge Ierse vaartuigen zijn niet opgewassen tegen de goed geoefende bemanning van de piratenvloot. Reeds bij het eerste treffen telt Eric er drie die midscheeps geramd worden, en in een oogwenk een prooi der golven zijn. De overige pikken zoveel mogelijk drenkelingen op en ook het schip, waarop Eric en Svein zich bevinden, weet verscheidene levens te redden, maar het volgende ogenblik hebben ze de handen vol om zich de piraten van het lijf te houden. Van twee zijden wordt Erics boot geënterd. Dapper weert de bemanning zich tegen de overmacht en als de verdediging het dreigt te begeven, zijn het steeds weer Eric en Svein, die de schipper en zijn bemanning nieuwe moed inblazen. Dit kan echter niet helpen. Noch Erics weergaloze behendigheid, noch Sveins reuzenkracht kan verhinderen, dat ze steeds meer naar het achterdek teruggedrongen worden. „We leggen het loodje, Noorman", brult de Sakser, terwijl hij grijnzend een tegenstander overboord wipt. „Maar een mooi gevecht was het en ze kunnen zeggen wat ze willen, maar niet, dat Svein Langtand in zijn bed gestorven is." Op het horen van deze woorden laat de aanvoerder der piraten zijn zwaard zakken. Hij staart peinzend van de reusachtige Svein naar Eric, wiens onnavolgbare behendigheid met het zwaard hem met stijgende verbazing vervuld heeft. Dan kruipt een vreemde grijns over zijn stoppelig gezicht.

Hijgend en bezweet staat Eric temidden van de overgebleven bemanning op het achterdek. Hij weet, dat de strijd verloren is, dat er van de piraten geen genade te verwachten is. Drie tegelijk sluipen op hem toe, hun zwaarden gereed voor de laatste slag. Dan duwt de aanvoerder hen eensklaps uit elkaar en heft de hand op. „Gooit je wapens op een hoop, mannen", snauwt hij Erics troepje toe. „Doorvechten betekent de dood. Weest wijs." Zwijgend gooit Eric zijn zwaard neer en geeft Svein een wenk hetzelfde te doen. De een na de ander volgt hun voorbeeld. Inmiddels is op de overige schepen de strijd ook tot een einde gekomen en met verbazing ziet de Noorman, dat de piratenschepen de drenkelingen oppikken en hen tezamen met de overwonnen bemanningen van de buitgemaakte handelsschepen aan land zetten. Hetzelfde gebeurt met de krijgers van Erics vloot. Alleen de schipper, Eric en Svein en nog enkele mannen, die zich bijzonder onderscheiden hebben, worden apart gehouden. Dan slepen de zeerovers alle voorwerpen van waarde van boord en brengen de schepen tot zinken. In luttele uren is er van de eens zo grote vloot nog slechts wat wrakhout over. Peinzend vraagt Eric zich af, wat er van de Ierse aanvoerder geworden is, als hij ineens een stomp tegen zijn schouder voelt. De aanvoerder der piraten staat voor hem en loert hem spottend aan. „Svein Langtand en Eric de Noorman, ik heb die namen meer gehoord", grijnst hij. „Wat een buitenkansje heb ik daar. Ik denk, dat het losgeld, dat de Zwarte Piraat voor jou vragen kan, wel meer waard is dan de opbrengst van deze hele vloot. En er zal voor mij en mijn mannen wel een aardig sommetje overschieten. Geloof ge niet, meneer de Koning?"

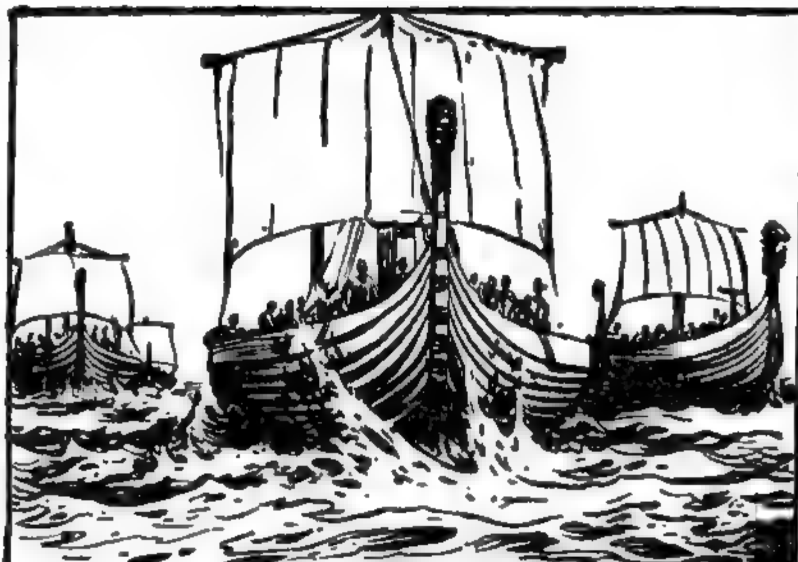

„Bij de Goden, dat had ik moeten weten", hoort Eric de Deense schipper achter zich mompelen. De Piratenhoofdman grinnikt breed en maakt een bevelend gebaar. „Naar het achterdek met jullie drieen, dan kan ik jullie goed in de gaten houden." „Dat losgeld kan die zwarte rover of hoe die baas van je heten mag, makkelijk vragen en hij zal het wel krijgen ook. Maar berg je dan maar vriend", snauwt Eric. „Jij en die hele troep van je, het zal jullie ingewreven worden". De zeerover haalt onverschillig de schouders op en wendt zich af. „Hoe is het mogelijk dat zo iets gebeurt", barst Eric los. „Is er dan geen vloot, Noorse of Deense, die tegen die schurkenbende kan optreden?" Eric stoot de Deense schipper korzelig aan. „Staar mij niet zo aan als een schelvis. De berichten, die ik gehoord heb, duiden er toch op, dat mijn zoon Erwin zijn gezag in Noorwegen stevig gevestigd heeft. Waarom doet hij dan niets tegen deze ongehoorde roverij?" „Erwin?" De Deen schrikt op. „O ja! Waar hebt ge dat gehoord, Heer?" „Waar hebt ge dat gehoord?" herhaalt Eric bevreemd, terwijl hij de ander onderzoekend opneemt. „Is het dan niet zo?" De Deen kijkt hem vluchtig aan en wendt dan de blik af. „Ja natuurlijk, Heer", mompelt hij. „Natuurlijk. Ach ja, ik ben een Deen. Veel weet ik er ook niet van." Scherp neemt Eric de man op en eensklaps overvalt hem een hevige onrust. De man verbergt wat en het liegen gaat hem kennelijk slecht af. Er is iets met zijn zoon aan de hand, maar wat? Wat kan er in 's hemelsnaam met Erwin gebeurd zijn en met Winonah, die op uitnodiging van hem naar Noorwegen gevaren is?

Van de Deen kan Eric niet veel wijzer worden en vervuld van bange gedachten besluit hij de piratenaanvoerder eens aan de tand te voelen. „Hoe herkende je mij zo?" vraagt hij achteloos. „Van Ragnar", gromt de zeeschuimer stug. „Ik heb jaren onder hem gevaren". „Dan ken je mijn zoon Erwin natuurlijk ook", vervolgt Eric. „Jullie willen nu natuurlijk aan hem een losgeld vragen?" „Dat zal wel, weet ik niet, schiet op, val me niet lastig," snauwt de zeerover. Eric begrijpt wel, dat hij bij deze kerel ook niet veel verder komt, maar hij geeft het niet op. Gestaag koerst de grote piratenvloot naar het noorden. Schepen komen zij niet veel meer tegen en het valt Eric niet moeilijk, de bemanning, die zich grenzeloos verveelt, aan het praten te krijgen. Maar over zijn zoon kan Eric weinig of niets gewaar worden. „Wat kijk je zuur, Noorman", gromt Svein, als Eric zich somber bij hem aan de reling voegt. „Zo beroerd is de toestand toch niet. Als Erwin de losprijs betaalt, laten ze ons vrij". „Ja, ja", zucht Eric. „Als... De dingen, die ik gehoord heb, geven mij te denken. De Zwarte Piraat, onder wiens bevel al deze schepen varen, is pas met zijn zeeroverij begonnen, nadat Erwin naar Noorwegen vertrok, om zijn troon op te eisen. Er zijn een paar bemanningsleden, die zich herinneren, Erwin nog gezien te hebben. Maar als ik spreek over „Erwin, Koning der Noren", kijken ze me aan of ik gek ben. Niemand schijnt hiervan ooit gehoord te hebben". Eric kijkt zijn oude vriend strak aan en zijn gezicht is bleek, als hij vervolgt: „Ik heb dat briefje gelezen, dat Erwin zogenaamd aan zijn moeder geschreven heeft; het briefje, dat door die onbehouwen kerels overgebracht werd. Ik twijfel aan de echtheid ervan, Svein, want... want... als ik alles met elkaar in verband breng, kom ik maar tot één slotsom: „Dat mijn zoon Erwin niet meer in leven is: Vermoord door de Zwarte Piraat!"

„Kom nou, Noorman", poogt Svein Eric wat op te monteren, „wat haal je je nou allemaal in je hoofd; zo somber heb ik je nog nooit gezien. Erwin kan op zichzelf passen, dat heeft hij vaak genoeg bewezen. Als die Zwarte Piraat hem gedood had, zouden ze dat hier wel weten en ze zouden er wel voor uit durven komen ook. Bovendien, wie anders dan Erwin wil een losgeld voor ons betalen?" Dit laatste heeft ook Eric overwogen en inderdaad wijst dat er op, dat Erwin nog in leven moet zijn. De Noorman richt zich zuchtend op en strijkt zich over het voorwel leren". Na enkele dagen doemt aan de horizon een eilandengroep op en als de vloot daarheen de steven wendt, begrijpt Eric, dat het einde van de tocht nabij is. Zij varen een brede beschutte baai binnen, waar talloze Drakars voor anker liggen. „Wel, Noorman", fluistert Svein, „hier kunnen gemakkelijk een paar honderd schuiten geborgen worden. Heb je op de koers gelet?" Eric knikt somber. „Dat heb ik, maar wij zullen er weinig aan hebben. Dit is een plaats, waarvan geen vlucht mogelijk is".

Als Eric, Svein en de overige gevangenen even later met een roeiboot naar het stenige strand gebracht worden, staart de Noorman verbaasd naar de grote burcht, welke in de vallei — verborgen achter de kust-rotsen — zichtbaar is geworden. „Nou, die zwarte piraat zit er goed bij", gromt Svein. „Ik heb van mijn leven nog niet zo'n groot bouwwerk gezien". „De baas is er niet", hoort Eric de aanvoerder teleurgesteld mompelen. En hij kan niet nalaten te vragen, hoe dat op zo'n afstand te zien is. „Als-ie thuis is, wordt de vlag van de hoofdtoren uitgestoken", krijgt hij ten antwoord. „Wat een verbeelding", snuift de Sakser spottend. „Het lijkt wel een koning. Ik begin aardig benieuwd te worden, hoe hij er uitziet" De piraten kijken elkaar aan en hier en daar begint er een te grinniken. Zwijgend brengt men de gevangenen naar een lage deur in een rotswand. Als zij het trapje afstrompelen, dat naar hun muffe kerker leidt, roept een der piraten hun spottend na: „Hier kan je wachten tot je de Zwarte Piraat te zien krijgt... op zijn gezicht na; dat heeft niemand van ons ooit gezien en dat is maar beter ook. Iets afschuwelijkers bestaat er niet".

„Wat is dat nou weer?" gromt Svein, nadat de echo's van de dichtvallende deur verstorven zijn. „Als ik het goed begrijp, schijnt die Zwarte Piraat dus een afschuwelijk gezicht te hebben. Maar wat is precies afschuwelijk? Ik ben ook de mooiste niet, zogezegd". Ze staan een beetje hulpeloos in het donker rond te tasten en alle drie schrikken ze wel een beetje, als er eensklaps een stem uit het duister komt: „Geef me een slok water, vreemdeling, en ik zal het je zeggen". Hun ogen beginnen al wat aan het duister te wennen en vaag onderscheiden ze een drietal krijgers, die met hun handen aan de muur geketend zijn. „Dank, vreemdeling", knikt een der kerels, nadat Eric hen heeft laten drinken uit de kruik groezelig water, die in hun midden staat. „De Zwarte", vervolgt hij dan, „heeft geen gezicht. Ik heb het nooit gezien; niemand van ons, behalve Rorek en Voron, zijn vertrouwelingen. Een vreselijke ziekte heeft zijn gezicht lang geleden gruwelijk verminkt; daarom draagt hij altijd een zwarte kap". Ondanks zichzelf voelt Eric even een rilling over de rug lopen bij deze woorden. Maar dan wendt hij zich tot de spreker: „Voron, zegt ge? Maar was dat niet de aanvoerder van de krijgers, die door koning Erwin van Noorwegen uitgezonden zijn om Winonah te halen?" Het drietal, dat ondanks zijn betreurenswaardige toestand bepaald geen gunstige indruk op Eric maakt, grinnikt zachtjes. „Zo kunt ge het noemen, vreemdeling. Alleen werd Voron niet door „Koning Erwin" uitgezonden, maar door de Zwarte Piraat. Overigens, ik heb van mijn leven nog nooit van Koning Erwin van Noorwegen gehoord, maar dat zal wel aan mij liggen". „Dus Voron is een handlanger van de Zwarte Piraat", mompelt Eric, terwijl hij moeite heeft, zich goed te houden. „En waar is Voron nu? Hier, met Winonah?"

De krijger schudt het hoofd. „Nee, Voron heeft zo zijn eigen plannetjes met die vrouw." Hij loert bedachtzaam naar Eric en gromt: „Jij wil wel een boel weten, vreemdeling; eigenaardig is dat. En hoe wist je, dat Voron Winonah gehaald heeft?" „Oh, dat vertelden ze op Harragh, toen ik daar water innam", geeft Eric onverschillig ten antwoord en gooit het haastig over een andere boeg. „Wat hebben jullie uitgekuurd, dat ze je zo vastgeklonken hebben?" „Dat is de schuld van die wilde boogschutter, Axe heet-ie geloof ik". zegt de woordvoerder kwaad. „Zodra hij ons zag binnen komen, vloog hij ons aan Nou zit hij hiernaast aan de muur, en wij hier." Weer heeft Eric moeite, zich niet te verraden; hij valt van de ene verrassing in de andere, maar achteloos zegt hij: „Dan kenden jullie elkaar zeker. Wat zijn jullie eigenlijk voor kerels? Wat gaan ze met ons hier doen?" „Wat ze met jullie gaan doen, weet ik niet, maar wij gaan voor de bijl, tenzij we zeggen, waar Voron Winonah verborgen houdt. We zijn krijgers van Voron. Wij waren uitgezonden om te onderhandelen over een prijs voor die vrouw, Winonah. Maar Rorek, die laffe verrader, nam ons gevangen en het scheelde geen haar, of ze hadden ons schip ook te pakken gehad." „Het zijn dus krijgers van Voron", flitst het door Eric heen. „En zij weten, waar Winonah is" Voor hij echter de kans krijgt, hen verder uit te horen, klinkt het gerinkel van sleutels. De zware deur gaat piepend open en een tweetal krijgers wenkt Eric naderbij. „Jij en die vrinden van je, komt mee!"

Zwijgend en vervuld van bange gedachten volgt Eric met Svein en de Deense schipper de krijgers naar het poortgebouw van de kolossale burcht. Even later staan zij tegenover een forse vijftiger, die hen zwijgend en onbewogen met half toegeknepen ogen opneemt. De tweede man in het lage, bedompte vertrek is de piratenhoofdman, die hen gevangen nam. In stilte staren de mannen elkaar aan en Eric vraagt zich af, wat deze vertoning te beduiden heeft, als de vijftiger zich eensklaps bruusk omwendt: „Hoe kom je er bij te denken, dat dit Eric de Noorman is!", snauwt hij zijn metgezel toe. „Wel, ik herkende hem meteen, Heer Rorek", geeft deze verwonderd ten antwoord. „Dan heb je een gebrek aan je ogen, uilskuiken, ik ken de Noorman van nabij. Deze kerel ken ik niet, verdwijn!" Niet minder verbouwereerd dan Eric verlaat de piraat tegensputterend het vertrek. Rorek trommelt op de leuning van zijn zetel en kijkt peinzend in de verte. Maar zijn gezicht verraadt niets van zijn gedachten als hij vraagt: „Waar kwamen jullie vandaan?" „Van het eiland Harragh". „Waar ging de reis naar toe?" „Naar Noorwegen, waar mijn zoon Erwin regeert!" Recht kijkt Eric de ander aan, als hij betekenisvol er op laat volgen: „Bij mijn weten heb ik jou nog nooit in mijn nabijheid gezien, vriend". Rorek negeert deze opmerking. „Heb je gesproken met de drie gevangenen?" Ogenblikkelijk is Eric op zijn hoede en hij schudt zwijgend het hoofd. „Weet je wie het zijn?" Eric geeft een ontkennend antwoord en Rorek schijnt tevreden gesteld. „Je krijgt die schurken niet aan het praten", mompelt hij voor zich heen, terwijl hij weer in gepeins vervalt. Dan veert hij opeens overeind en wenkt hen mee te komen. Eric en Svein wisselen een verwonderde blik, als Rorek hun voor gaat naar buiten, naar de landingsplaats. Maar hun verwondering maakt plaats voor grenzeloze verbazing als Rorek een der grootste roeiboten aanwijst en onbewogen zegt: „Deze kunnen jullie nemen. Verdwijn!"

Onderzoekend neemt Eric Rorek op „Je bedoelt ... dat we vrij zijn?" vraagt hij dan voorzichtig. „We kunnen hier geen gevangenen gebruiken", geeft Rorek onverschillig ten antwoord. „Neem die boot en maak, dat je wegkomt" Zwijgend inspecteert Eric het ranke vaartuigje en hij glimlacht fijntjes. Roreks bedoeling is maar al te duidelijk. „Ik dank u voor uw goedheid, Heer Rorek", zegt hij. „Zoals ge zelf zegt, kunt ge hier geen gevangenen gebruiken. Welnu, stel dan de mannen, die nog in de kerker zitten, ook in vrijheid" Rorek schudt ongeduldig het hoofd en gebaart hem, dat ze moeten opschieten „Ja, maar wacht eens eventjes, zonder ..." begint Svein. Met een por in de zij legt Eric hem het zwijgen op. „Zonder voedsel en drinken kunnen we niet gaan, juist!" maakt hij Sveins zin af. „Dat kan verholpen worden", zegt Rorek, terwijl hij enkele mannen opdracht geeft, proviand te halen. De Sakser staart Eric schaapachtig aan, maar houdt gelukkig verder zijn mond. Nauwelijks heeft de Deen hen echter buiten gehoorsafstand van de waakzaam toekijkende Rorek geroeid, of Svein barst uit: „Laten we nu Axe in de steek? Dat is tegen de regels van een goeie troep, Noorman!" „Ik laat niemand in de steek", antwoordt Eric kalmpjes. „Maar als we over Axe begonnen waren, had Rorek begrepen, dat we wèl met Vorons mannen gesproken hebben en dan had hij ons waarschijnlijk niet zo laten gaan". „Maar waaróm laat hij ons gaan?" mompelt de Deen. „Ik ben ervan overtuigd, dat hij weet, dat ge inderdaad de Noorman zijt. De kerel voert wat in zijn schild" „Hij hoopt en verwacht, dat we er in dit kleine bootje nooit in zullen slagen, land te bereiken", grijnst Eric. „Doch dat ben ik ook helemaal niet van plan. Integendeel, luister!"

Kort legt Eric uit, dat hij van plan is onder bescherming van de duisternis terug te keren, Axe en de drie krijgers van Voron te bevrijden, een boot te kapen en dan koers te zetten naar Vorons schuilplaats, die zijn krijgers hem wijzen kunnen, om Winonah uit handen van de piraat te krijgen. „Dat is me nogal wat" grijnst Svein Langtand. „En dan te bedenken, dat we niets anders hebben dan onze blote vuisten om mee te beginnen. Haha, eindelijk een beetje leven in de brouwerij!" Harm, hun Deense metgezel, schudt bedenkelijk het hoofd. „Dat is gekkenwerk". gromt hij. „Ik weet dat ge tot stoute stukjes in staat zijt, Heer, maar dit lukt nooit. Ge kunt er zeker van zijn, dat Rorek met zoiets rekening houdt". „Als dat zo is, had hij ons beter meteen kunnen vermoorden", geeft Eric nuchter ten antwoord. „Waarom hij dat niet gedaan heeft, is me trouwens toch een raadsel. Het hele geval is nogal vreemd en raadselachtig. Maar het heeft geen zin ons daar nu het hoofd over te breken. We zullen eerst eens afwachten, wat Axe en de drie krijgers van Voron ons vertellen kunnen". Elkaar afwisselend, roeien zij door tot buiten het gezicht van het roversnest, waarna zij in een grote boog terugkoersen en op een der kleinere eilanden een schuilplaats zoeken. Bij het invallen der duisternis steken zij behoedzaam weer in zee en zetten koers naar de donkere, dreigende klippen van het pirateneiland.

Gesproken wordt er niet tussen de drie mannen. Slechts het suizen van de nachtwind en het zachte schuren van de riemen, die zij met hun kleren omwikkeld hebben, is hoorbaar. Tot het uiterste gespannen zit Eric op de voorplecht, gereed om bij het geringste teken van onraad rechtsomkeert te laten maken. Maar niets beweegt op de donkere steile kust, als zij omzichtig, in de beschutting van de zware rotsblokken, aan land gaan. Even staan zij roerloos bijeen, luisterend naar mogelijke verdachte geluiden. Niets... De bende voelt zich klaarblijkelijk sterk genoeg om het zonder bewaking te stellen. Iets meer op hun gemak nu volgen de twee mannen Eric, die, behendig gebruik makend van uitstekende richels en verzakkingen in de rotsen, naar boven klautert. Het is een hachelijke klimpartij, maar zonder kleerscheuren weten zij de top van de rotsen te bereiken. Spiedend glijden Erics ogen over de hoogvlakte, die kaal en verlaten voor hen ligt. Verweg verraadt een zwak rossig schijnsel, waar de legerplaats van de piraten en de burcht van hun zwarte aanvoerder zich bevinden moeten. „Moeten we hier overheen, Noorman?" fluistert Svein ... „Over deze kale vlakte? Waar iedereen ons mijlen ver zien kan en nergens een klein plekje is om je te verbergen? Daar zou ik nog maar eens goed over nadenken".

Eric voelt er weinig voor, over de kale onbeschutte vlakte op de piratenburcht af te gaan. Er staat te veel op het spel om risico's te nemen en dus keren zij langs dezelfde weg op hun punt van uitgang terug. Er zit niets anders op, dan de kust te volgen, hetgeen geen gemakelijke wandeling blijkt te zijn, want meermalen kunnen ze slechts klimmend over de glibberige rotsen vooruit komen. Na verloop van tijd wordt het echter gemakkelijker. Een smal stenen strand strekt zich uit tussen de zee en de klippen en dan, voorbij een vèr uitstekende rots, zien zij eensklaps de brede baai met de landingsplaats voor zich. Voorzichtig trekken zij zich in de diepe schaduwen onder de klip terug en nemen de situatie goed in ogenschouw. De schepen zijn kennelijk zonder bewaking; slechts twee schildwachten drentelen op de landingsplaats heen en weer; vanaf hun plaats kunnen ze de plek, waar de gevangenen geborgen zijn, niet zien, maar het lijkt niet waarschijnlijk, dat daar eveneens een wachter op post is. „Het lijkt me niet moeilijk die twee slaperige schildwachten te omzeilen", fluistert Svein. „En voor zover ik het zien kan, hangen er hier niet meer van die kerels rond". „Wat hebben we er aan, om die schildwachten te ontlopen, Sveintje?" antwoordt Eric. „Ik denk dat zij de sleutels van de kerkers wel zullen hebben en die hebben we nodig..." „Hahaha", snuift de lange Sakser handenwrijvend, „dus er komt werk aan de winkel zogezegd.... Vooruit dan maar, Noorman". Achter hen slaakt de Deen een wanhopige zucht.

De twee schildwachten slenteren naar het einde van de landingsplaats en keren dan langzaam op hun schreden terug. „Wat valt er hier eigenlijk te waken?" mompelt een van hen geeuwend, terwijl hij afwezig over de baai staart. „Het is hier een dooie boel. Ik zal blij zijn, als we weer zee kiezen". Zijn metgezel antwoord niet. Hij houdt onwillekeurig de pas in, en staart fronsend in de schaduwen tussen de rotsen naar het andere einde van het strand. „Ik dacht waarachtig, dat daar iets bewoog" fluistert hij „Maar dat zal wel een vergissing zijn. Nee, luister goed, maar loop door" De twee kerels kijken elkaar niet begrijpend aan; beiden horen een zacht schurend geluid, dat ergens tussen de rotsen vandaan komt. „Wat kan dat zijn?" mompelt de een argwanend en nieuwsgierig tegelijk. „Nou sist er iets, dat . . . ." Verder komt hij niet. Twee donkere schaduwen zijn bliksemsnel achter de roeiboten opgedoken. De alarmkreet van een der schildwachten wordt net bijtijds gesmoord in de machtige greep van Svein. Een paar doffe bonzen en de krijgers zakken geluidloos ineene zonder te weten, wat hun daar overkomen is. „Dat", grijnst Svein, „was weer eens een ouderwets, goed stukje werk, zogezegd. Goed van samenwerking". Hij knikt de Deen, die inmiddels naderbij komt, goedkeurend toe. „Je hebt ze aardig bezig gehouden met die malle geluiden, makker" Haastig ontdoen de drie mannen de bewusteloze piraten van hun wapens en doorzoeken hun kleren. Dan staren zij elkaar sprakeloos aan. „G-geen sleutels", stamelt Svein ontgoocheld. „Vertel me nou eens, Noorman, hoe we de kerker binnen moeten komen".

„Eerst deze kerels wegwerken", beslist Eric. Haastig slepen ze de schildwachten tussen twee roeiboten, doen hun een prop in de mond en binden hen met hun eigen riemen. Inmiddels heeft de Noorman razendsnel nagedacht en met een tevreden knikje wenkt hij zijn metgezellen Voorzichtig sluipen zij langs de rotswand in de richting van de burcht. Hier en daar brandt licht, maar de stilte vertelt hun, dat de bewoners zich te rusten hebben begeven. „Kom snel", fluistert Eric, „hier om de hoek bevinden zich de kerkers. Houdt je ogen en oren goed open". Terwijl Svein en Harm de Deen een oogje in het zeil houden, roept Eric voorzichtig Axe. Het duurt even voor hij een slaperig antwoord krijgt, maar wanneer de ongelukkige boogschutter hoort, wie hem daar roept, is hij ineens klaar wakker. „Maak zoveel leven als je kunt", fluistert Eric. Dan haast hij zich naar de kerker van de drie krijgers van Voron en herhaalt zijn boodschap. Nog voor zij zich goed en wel uit de voeten kunnen maken, breekt er een oorverdovend kabaal los, waaraan Axe, die door het dolle heen is, nu hij weet, dat Eric in de nabijheid is, geen gering aandeel heeft. In spanning wachten Eric en zijn twee makkers het verloop van de dingen af. Een slaperige stem uit de burcht schreeuwt om stilte. Met verdubbelde kracht, zetten de gevangenen opnieuw een hels koor in en gnuivend stoot Eric Svein aan, als de poort van de burcht open vliegt. „Zo gaat-ie goed", grijnst hij, terwijl hij de gestalte van de forse krijger gadeslaat, die — geheel volgens Erics plan — met driftige stappen en luid vloekend op de kerkers toebeent, om de herriemakers hardhandig tot de orde te brengen.

„Stilte daar", buldert de piraat, terwijl hij een luide dreun op de deur van Axes kerker geeft. Maar de herrie duurt onverminderd voort en het dreigement, dat hij hen een voor een met een eind hout zal bewerken, als ze niet ogenblikkelijk ophouden, schijnt het geschreeuw slechts te verergeren. Het gerinkel van sleutels klinkt de Noorman als muziek in de oren en voorzichtig waagt hij een blik uit zijn schuilplaats. Breed grijnzend stoot Svein hem aan, als de deur piepend openzwaait en de piraat zijn hoofd onder het uitstoten van de vreselijkste dreigementen naar binnen steekt. Mooier moment kan Eric zich niet wensen. Met drie, vier snelle lichte sprongen is hij achter de zeerover en vóór deze tijd heeft adem te happen, doet een forse stomp in zijn rug hem het trappetje afrollen. Even ligt de man verdoofd, beteuterd en pijnlijk in het donker. Dan welt een luide alarmkreet in hem op, om juist op tijd gesmoord te worden door een paar handen, die hem onzacht tegen de grond drukken. Twee, drie donkere vormen buigen zich dreigend over hem heen, een paar glasharde flonkerende ogen boren zich diep in de zijne en de stem van Eric de Noorman klinkt onheilspellend: „Eén geluid en het is je laatste geweest, vriend. De sleutelbos en gauw wat!"

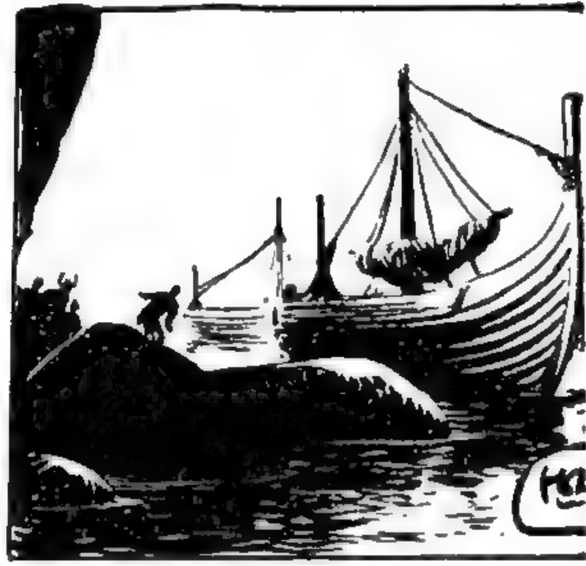

Doodsbenauwd geeft de piraat zijn sleutels af en in minder dan geen tijd heeft Svein Axe, die alles met schitterende ogen heeft gadegeslagen, losgemaakt. De begroeting tussen Eric en zijn pleegzoon (kan het anders na de jarenlange scheiding?) is bijzonder hartelijk en ook Svein laat zich niet onbetuigd. Maar de tijd dringt. Met een stevige lap voor de mond wordt de piraat op Axes plaats geketend en zij haasten zich naar de kerker van Vorons krijgers. De kerels vertrouwen het aanvankelijk maar half, doch Eric legt kort uit, dat hij van plan is er met een flinke Drakar vandoor te gaan en dat ze dat met hun zevenen beter klaren kunnen dan met vier. De blikken, die zij en Axe wisselen, zijn verre van vriendelijk, doch nu ze op elkaar aangewezen zijn, heeft het weinig zin, elkaar in de haren te vliegen. Ze grendelen de kerkerdeur zorgvuldig en glippen geruisloos langs de rotswand uit het gezicht van de burcht. „Nou, dat gaat allemaal zo gladjes, dat ik er wantrouwend van word", gromt Svein, als ze zonder iets of iemand op hun weg te ontmoeten de landingsplaats bereikt hebben. Het volgend ogenblik echter staan ze verschrikt stil en luisteren naar de sinistere toon van een signaalhoorn. „Dat geluid kwam van de zeekant", fluistert Eric. Dan duikt hij ineen en wijkt snel achteruit, want met volle zeilen stevent een aantal schepen de baai binnen. „Bij Thor", snauwt een van Vorons krijgers...... „Dat is het schip van de Zwarte, daar vooraan. Nou komen we hier niet meer vandaan.

De bemanningen van de schepen in de baai kunnen hun onmogelijk gezien hebben en voorzichtig trekken Eric en zijn troepje zich terug achter de rotsen. Ondanks hun benarde toestand is Eric toch wel benieuwd naar de verschijning van de Zwarte Piraat, die volgens Vorons krijgers het bevel voert over deze kleine vloot. Geluidloos glijden de schepen naar de landingsplaats waar een aantal piraten — gewaarschuwd door het hoornsignaal — hen reeds wacht. „Nou zal je wat beleven", bromt Svein, „als ze de schildwachten tussen de roeiboten vinden". Maar de zeerovers hebben het veel te druk met het uitladen en bekijken van hun buit om ook maar een ogenblik aan de verdwenen wachters te denken. Dan stoot de naast hem liggende krijger Eric aan. „Daar is-ie", fluistert hij. Een vreemde spanning maakt zich even van Eric meester, als hij de rijzige zwarte gedaante ontwaart, die langzaam tussen de uiteenwijkende piraten doorloopt en enkele onverstaanbare bevelen schreeuwt. „Die is nog betrekkelijk jong", fluistert Eric, terwijl hij de atletische gestalte nakijkt, zolang deze zichtbaar is. „Zag je dat griezelige masker?" gromt de krijger. „Ik kan er niets aan doen, maar bang ben ik wel een beetje voor de snuiter. Allemaal trouwens." Eric knikt kort en wenkt zijn mannen. Voorzichtig zoeken zij hun weg naar een kleine Drakar, die de Noorman reeds geruime tijd op het oog heeft; het verst van alle schepen verwijderd van de landingsplaats en betrekkelijk gemakkelijk bereikbaar over de gladde rotsen. Behoedzaam sluipt Eric vooruit om poolshoogte te nemen. Er is niemand aan boord. Dan wenkt hij zijn mannen. „Snel nu", fluistert hij. „Borek zal die zwarte boef wel vertellen dat er belangrijke gevangenen in de kerker zitten. Vóór ze ontdekken, dat de vogels gevlogen zijn, moeten wij zorgen het zeegat uit te komen."

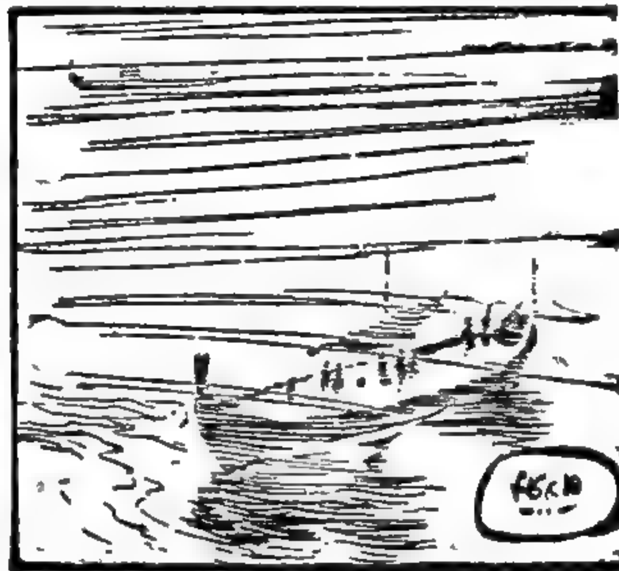

Geruisloos gaan de mannen aan boord. „Hijst het zeil", fluistert Eric. „Dat ziet iedereen Noorman", geeft Svein ten antwoord. „We kunnen beter roeien zolang we in de baai zijn." „Dat hoort iedereen", merkt Eric op. „Met windkracht komen we sneller vooruit." Eric houdt zijn hart vast, als het zware zeil langzaam langs de piepende blokken omhoog gaat. Hij grijpt het roer. Svein en de anderen zetten de boot af en bomen deze in de vaargeul. Op dat moment breekt op de landingsplaats eensklaps een luid gekrakeel los. „Nu hebben ze de schildwachten gevonden", mompelt Eric. „En ze zien ons er van door gaan", vult Svein grijnzend aan. De wind grijpt traag in het zeil, maar veel vooruit komen ze niet. De hoge rotsen, die de baai insluiten, nemen te veel van de windkracht weg. Dan ontwaart Eric beweging op de overige schepen. Drie, vier Drakars maken zich los van de landingsplaats om een achtervolging in te zetten. „Aan de riemen", schreeuwt Eric. „We liggen zowat stil." Gehoorzaam plonzen de riemen in het stille water van de baai en de boot deint vooruit. Doch allen beseffen, dat de zes roeiers het nimmer kunnen opnemen tegen een volledig bemand schip. Hun enige hoop is de wind, maar het is de vraag of ze genoeg voorsprong kunnen behouden, om daar gebruik van te kunnen maken.

ALS DE WIND NU MAAR KOMT

Bezorgd ziet Eric hoe de afstand tussen hem en de achtervolgers steeds kleiner wordt. Maar dan grijpt de wind eensklaps in het zeil en sidderend schiet de Drakar vooruit, de open zee op. Weliswaar staat er niet veel wind, maar genoeg om het lichte ranke schip langzaam maar zeker een voorsprong te geven op de zwaar bemande piratenschepen. Recht voor de wind laat Eric de Drakar gaan. Er hangt een lichte nevel, die gaandeweg dichter wordt en voor zij het weten zijn zij in een dichte mist verzeild geraakt. Bezorgd kijkt Eric naar het zeil, dat nog slechts flauwtjes opbolt. „Zij zitten nog steeds achter ons aan, Noorman", gromt Svein. Eric knikt en luistert gespannen naar het geluid der riemen van de achtervolgende schepen. Met het laatste beetje gang, dat nog in het schip is, verandert hij scherp van koers. „Geen geluid nu", fluistert hij. Traag deint de boot op de golven en drijft langzaam af met de zeestroming. Gespannen turen de vluchtelingen in de witte, haast ondoordringbare muur, maar slechts het gekreun der riemen verraadt de aanwezigheid der piratenschepen. „Bij Thor, Noorman", stoot Svein ademloos uit, „ik hoop dat het je gelukt is. Als ze ons voorbij varen, zijn wij gered."

Gespannen horen de vluchtelingen, hoe de schepen langzaam naderen. Dan worden de geluiden achter hen zwakker en zijn ze weer alleen in de mist. Het gevaar is althans voorlopig geweken. Geruisloos worden de riemen uitgebracht. Eric legt het schip weer op de wind en met een slakkengang gaat het vooruit. Dat er nog steeds naar hen gezocht wordt bewijst het ijle geroep, dat af en toe tot hen doordringt. De Drakar heeft nu gang genoeg en Eric laat de riemen bergen. Scherp luisterend staat hij op de voorplecht als Axe eensklaps naast hem verschijnt. „Jij weet voor ons een schuilplaats", fluistert Eric. De boogschutter knikt en vertelt in het kort wat hem en Winonah overkomen is. Peinzend staart Eric voor zich uit. „Ik begrijp het niet", mompelt hij. „Op de een of andere manier wist de Zwarte Piraat dus van de afspraak tussen Erwin en Winonah. Hij stuurde Voron er op uit en deze poogt nu van de Zwarte Piraat losgeld te krijgen voor Winonah, terwijl de Zwarte Piraat op zijn beurt ook voor haar een losgeld wil vragen. Maar van wie?" „Van wie anders dan van Erwin?" zegt Axe verbaasd. „Zou Erwin dan voor mij geen losgeld willen geven? Rorek wist wie ik was, dat was duidelijk merkbaar. Toch liet hij ons gaan. Hij was bang voor Erwin, ongetwijfeld", oppert Axe. „Maar niemand, die ik gesproken heb, heeft ooit over Erwin gehoord", barst Eric uit. „Men kent hem niet als Koning der Noren." „Ik heb over hem gehoord", klinkt op dat moment de stem van een der piraten. Zwijgend staren Eric en Axe de man aan. „Ik heb begrepen, dat jij Koning Eric moet zijn", gromt de zeerover. „Erwin is dood. Hij is jaren geleden gesneuveld in een zeeslag, toen hij poogde Noorwegen te ontvluchten."

Alsof een mokerslag hem tussen de ogen getroffen heeft, staart Eric even wezenloos voor zich uit. „Erwin dood...... gesneuveld in een zeeslag...... toen hij uit Noorwegen wilde vluchten!" De woorden dansen door zijn brein, maar verwerken kan hij het nauwelijks. „Waarom vluchtte hij uit Noorwegen, voor wie?" vraagt hij dan toonloos. Maar de drie piraten weten hier het antwoord niet op. „Heeft de Zwarte Piraat hem vermoord?", fluistert de Noorman hees, terwijl hij zich met alle kracht, die in hem is, herstelt. „Mogelijk was de man, die zich nu de Zwarte Piraat noemt, een van zijn vijanden", is het antwoord. „Maar hij had toen nog niet de heerschappij over deze zeeën; dat is pas het laatste jaar zo, want voordien konden we nog op eigen houtje op strooptocht gaan. Nu dansen we allemaal naar de pijpen van hem." Eric luistert al niet meer. Erwin dood... gesneuveld... dood...? Heeft hij zelf niet kort geleden deze mogelijkheid geopperd. En toch! Hij kan het niet geloven. Ook Svein en Axe zijn stom van verslagenheid, maar hoezeer het bericht van Erwins dood hen ook aangrijpt, toch beseffen zij, dat Winonahs onzekere lot nu het eerst aandacht verdient. Gestaag voert de Drakar zuidwaarts. Tegen de morgen trekt de nevel langzaam op en op alles voorbereid glijden aller ogen over zee en dan slaakt Svein bij het roer een kreet. „Ze zitten achter ons aan, mannen", brult hij opgewonden. „De hele kim is bezaaid met zeilen, dat is de grootste vloot, die ik ooit gezien heb."

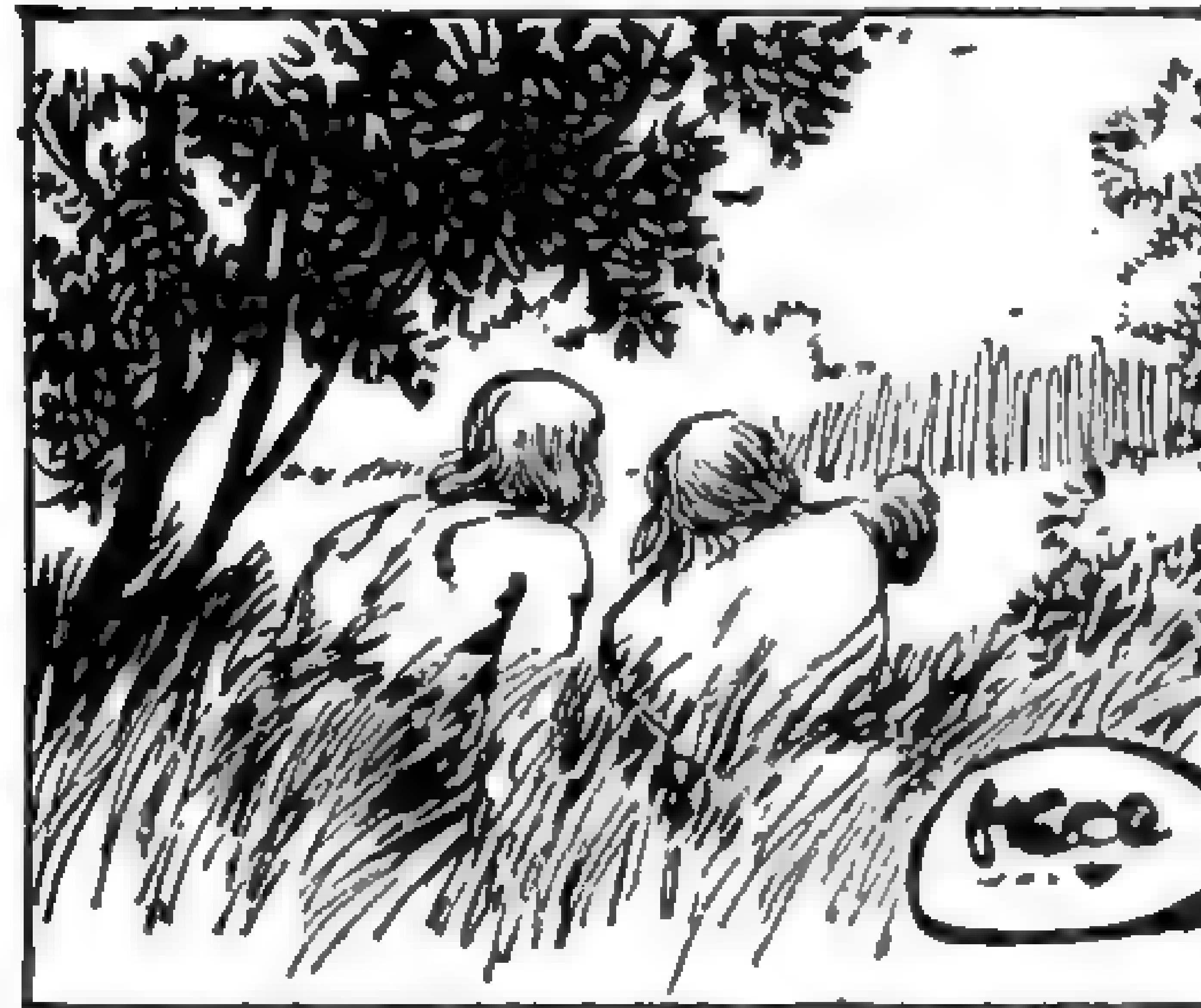

Er ontstaat een nerveuze spanning aan boord. De schoten worden aangehaald en met een zeil, dat lijkt te zullen barsten, schiet het bootje vooruit. Inderdaad ziet het er even naar uit, dat zij de vloot voorkomen, maar de zwerm zeilen blijft achter hen zichtbaar en Eric roept zijn mannen bijeen. „Waar staan jullie als het op vechten uitdraait?" wendt hij zich het eerst tot Vorons mannen. De woordvoerder van het drietal grijnst. „De Zwarte laat ons vierendelen als hij ons te pakken krijgt", zegt hij grimmig. „Voron heeft ons in de steek gelaten, dus zijn wij jouw man, Koning." „In orde", knikt de Noorman. Rustig overleggen zij, wat er gedaan kan worden. Met zeven man valt niets tegen de krijgsmacht van de Zwarte uit te richten en ook tegen Vorons troepje maken zij weinig kans. Hoop om de vloot te omzeilen is er evenmin. Het is te begrijpen, dat de Zwarte Piraat alles op alles zet om hen bij te houden, want dit is voor hem de enige manier om Vorons schuilplaats te ontdekken. „Wij zullen wel zien wat het wordt", zegt Eric kort. „Met geweld bereiken wij niets, hoogstens met list. Als wij die twee tegenstanders tegen elkaar kunnen uitspelen, krijgen we misschien de kans Winonah in veiligheid te brengen." Het is inderdaad een weinig hoopvolle situatie. Na enkele dagen komt de kust in zicht. Als zij er niet in slagen, onopgemerkt aan land te komen, is hun zaak bij voorbaat al verkeken.

De piratenvloot zit nog steeds achter hen als ze behoedzaam op aanwijzing van Vorons mannen een klein riviertje opvaren. Eric hoopt er min of meer op, dat zijn achtervolgers deze beweging ontgaat. Onmogelijk is het niet, want de grauwe kustlijn vormt een prachtige dekking. Des te meer kans is er, dat ze door de bende van Voron opgemerkt worden. Het zeil wordt geborgen en voorzichtig bomen zij de Drakar in de beschutting van een bomengroep. Hier verborgen tussen het dichte riet en gebladerte houden zij fluisterend krijgsraad. „Ik ga met Axe op onderzoek uit", beslist Eric. „Zijn we na een etmaal niet terug, doe dan wat Svein goeddunkt." Na een korte groet verdwijnen de twee verspieders in het moeras. Het kost Axe moeite de goede richting terug te vinden, maar na verloop van enkele uren wijst hij zwijgend voor zich, waar half tussen het geboomte verborgen de palissade van Vorons sterkte zichtbaar is. „Het bevalt mij niet", fluistert Eric, als ze roerloos liggen luisteren naar mogelijk onraad. „Het is mij daar te stil."

Geen geluid, niet het geringste levensteken kunnen ze van de plaats waar zij zich bevinden in Vorons vesting ontdekken. „Ze hebben ons zien komen, wat ik je brom", fluistert Eric. „We kunnen beter terugke..." Eensklaps zwijgt hij en luistert scherp. Een zwak, verward rumoer dringt tot hen door, maar het komt niet uit de richting van de vesting. „Dat is bij de boot!" stoot Axe uit. „De Zwarte Piraat heeft ons schip ge vonden." Met het zwaard in de vuist glippen Eric en Axe terug, maar ze hebben nauwelijks honderd meter afgelegd, als een grote gestalte, schreeuwend en briesend uit de struiken opduikt, gevolgd door een tweede. Tevergeefs beduidt Eric de lange Sakser stil te zijn, zo dicht in de buurt van Vorons roversnest, maar de reus is eenvoudig niet tot bedaren te brengen. „Kom mee, Noorman!" brult hij, „we zijn beetgenomen." Naderbij komende ziet Eric, dat Svein en hun Deense metgezel behoorlijk gewond zijn, maar voor hij iets zeggen kan, barst Svein Langtand uit: „Voron sprong ons op de nek. Veertig man tegen vijf. Er was geen redden aan, Noorman. Dat geboefte is er met onze boot vandoor en ze hebben je vrouw bij zich."

„Winonah, heb je haar gezien?" roept Eric. Opgewonden grijpt hij zijn makker bij de schouder. „Snel man, naar de kust. Misschien kunnen we nog iets doen. Zolang de vloot van de Zwarte Piraat in de buurt is, kan Voron niet in zee steken." „Als dat maar waar is", zegt Svein, terwijl hij naast de Noorman voortholt. De vloot van de Zwarte is voorbij gevaren, ze weten dus niet precies, waar we geland zijn, denkt de Noorman. En dan zullen ze wel voor de kust heen en weer blijven kruisen. In ieder geval verhindert dat Vorons vertrek. Maar hoezeer hij zich vergist, blijkt als ze even later Vorons Drakar naar open zee zien koersen. De zeilen van de grote vloot van de Zwarte Piraat zijn nog slechts stippen aan de zuidelijke horizon. „Wat betekent dit?" vraagt Eric zich woedend en wanhopig af. „Ze zaten ons op de hielen, wat is dan de reden, dat ze nu zonder op of om te zien doorvaren?" Een redelijk antwoord op deze vragen kan hij niet vinden. Verslagen en verbitterd staart hij het snel kleiner wordende zeil van het schip, dat zijn vrouw meevoert, na. Dat Svein en zijn kleine troepje zich duchtig geweerd hebben, bewijzen de vele doden, die Voron achter heeft moeten laten. Ook twee van Erics piraten zijn gesneuveld. De derde is onvindbaar, waarschijnlijk gevangen genomen door zijn vroegere makkers. En terwijl de mannen zich verbijsterd afvragen wat hun nu te doen staat, klinkt eensklaps over het moeras een vreemde, ijle kreet. „Wat is dat, Noorman?" gromt Svein bedenkelijk. „Het kwam uit de richting van Vorons vesting, maar daar is niemand meer, heb je gezegd."

„Er was iets niet pluis met die schreeuw", mompelt Svein Langtand bijgelovig. De Noorman haalt de schouders op: „Een of ander dier, misschien een moerasvogel", zegt hij korzelig. Maar als de kreet opnieuw klinkt, kan er geen twijfel bestaan; daar roept een mens om hulp. Gevolgd door zijn makkers, rent Eric naar de nederzetting. Op de binnenplaats is niets te zien, doch een der hutten is zwaar gegrendeld, en als Eric haastig de lage deur opent ontwaart hij inderdaad in het duister een menselijke gedaante. Het is een donkere, magere kerel, die hem met een mengeling van vrees en woede aanstaart en wanhopig aan de boeien rukt. „We zijn vrienden", fluistert Eric. Hij buigt zich naar de gevangene toe om diens koorden los te maken. Inmiddels glijdt een aantal kleine bootjes ritselend door het hoge riet op de nederzetting toe en de glinsterende ogen van de barbaarse krijgslieden voorspellen weinig goeds.

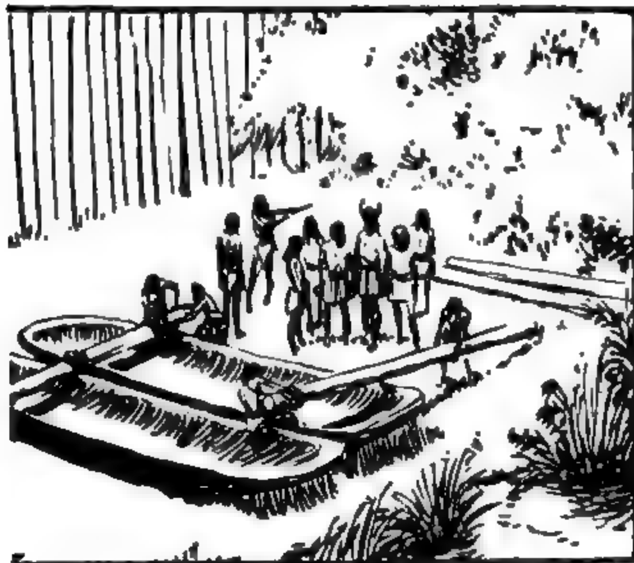

Achterdocht en verwondering strijden om de voorrang bij de onbekende gevangene, als Eric hem van zijn boeien ontdoet. Het lijkt er een moment op of hij de benen wil nemen, maar de imposante gestalte van Svein in de lage deuropening maakt dit onmogelijk. De Noorman klopt de vreemde bemoedigend op de schouders. „Je kunt gaan, waarheen je wilt vriend', zegt hij; „voor ons moet je niet bang zijn'. „Gij zijt hetzelfde soort als de oude grijsbaard, die ons uit ons dorp verjoeg met zijn duivelse krijgers", gromt de vreemde. „Het zijn onze vijanden, zij hebben mijn vrouw geroofd", geeft Eric rustig ten antwoord. „Dus dit is eigenlijk jouw dorp. Ben je al lang gevangen?" „De zeeduivels snapten mij toen ik hen bespiedde", zegt de man, terwijl hij Eric wat vriendelijker aankijkt. „Aha... uw vrouw... zij was mooi om te zien, maar erg treurig. Ik hoorde deze morgen de oude hoofdman Voron zeggen, dat er vele zeilen op zee waren. Hij beval tien man met een grote boot zee te kiezen; daarna verdwenen zij met de vrouw. Meer weet ik niet. Ik wilde, dat ik u helpen kon, vreemdeling". Eric knikt grimmig „Helpen? Alleen een snelle boot kan ons helpen; dus die sluwe vos heeft zijn eigen Drakar op zee gestuurd om de Zwarte Piraat weg te lokken, zodat hij er ongestoord in ons schip van door kan gaan en wij staan hier". „Pas op, Noorman", snauwt Svein opeens, terwijl hij zich razendsnel omwendt. „Ik hoor wat, hier deugt iets niet". Op hetzelfde moment springt een aantal donkere krijgers met de wapens in de vuist achter de palissade te voorschijn.

Razendsnel trekken de Noren hun zwaarden, maar bijna gelijktijdig springt de krijger naar voren en roept hun aanvallers toe, de wapens te laten rusten. Op het zien van een van hun eigen mensen komen de krijgers verbaasd naderbij en snel legt de bevrijde gevangene nu uit, hoe de toestand is. „Ah, zegt ons, wat kunnen wij doen om u te helpen?" roept de aanvoerder uit. „Gij kunt weinig of niets doen", antwoordt Eric nuchter. „Het enige waar wij iets aan hebben, is een goed schip en dat bezit ge niet". De aanvoerder wenkt glimlachend en naar buiten tredend toont hij Eric trots de lompe bootjes — weinig meer dan uitgeholde boomstammen — waarmee zij gekomen zijn. Eric schudt mistroostig het hoofd. „Daarmee kunnen wij niet over zee. We zouden niet ver komen, vrees ik". „Maar ook wij gaan hiermee de zee op", zegt de aanvoerder verbaasd, „Ik zal u tonen, hoe!"

De aanvoerder laat twee bootjes, die ongeveer even lang zijn, naast elkaar leggen. Er worden snel enkele rechte stammetjes gekapt en de mannen beginnen met sterke koorden de twee bootjes tegen elkaar aan te binden. „Het lijkt me wel wat", gromt Svein, „omslaan kan het niet zo gemakkelijk en het is beter dan helemaal niets". Eric knikt instemmend en terwijl de mannen voortgaan met het in orde brengen van het vreemde vaartuig, trekken hij en Svein er met de aanvoerder op uit. Het wemelt in het moeras van vogels en klein wild, zodat de mannen er betrekkelijk snel in slagen een flinke jachtbuit te verzamelen. Juist als zij op het punt staan terug te keren, grijpt de aanvoerder der moerasbewoners Eric bij de arm en wijst zwijgend achter zich. Een schok vaart door de Noorman, als hij op de grote afstand talloze scheepsmasten boven het riet ziet uitsteken. Dat kan maar één ding betekenen: „De Zwarte Piraat is geland".

„Kijk eens aan, dat komt mooi uit", grijnst Svein. „Nou hebben we de kans om zee te kiezen, terwijl de troep in het moeras voortbaggert". De Noorman staart even peinzend voor zich uit; dan wendt hij zich tot hun metgezel: „Roep al uw krijgers bijeen en trek u terug in het moeras, maar zo, dat ge uw dorp in het oog kunt houden". „Moet er soms gevochten worden!?" knort Svein belangstellend. „Dat is ook eigenlijk veel beter, al maken we weinig kans". Eric schudt zwijgend het hoofd.

Hij heeft lang en breed over alles kunnen nadenken en steeds duidelijker beseft hij, dat de vreemde tegenstrijdige gebeurtenissen van de laatste dagen feitelijk slechts tot één gevolgtrekking kunnen leiden. Maar deze gevolgtrekking is zó schrikbarend, dat hij er nauwelijks aan kan geloven. „Ik ben van plan een praatje te maken met de Zwarte Piraat", zegt hij grimmig. „Misschien kan ik ontdekken, wie zich achter dat masker verbergt".

De hevige protesten van Svein ten spijt, blijft Eric bij zijn voornemen. Zij keren snel naar hun nederzetting terug, waar Axe en de Deen zich bij hen aansluiten en even later glijdt hun bootje door het moeras in de richting van de piratenvloot. Op een der kleine eilandjes, uit het gezicht der boten, laat Eric zijn vrienden achter en gaat alleen verder. De zeerovers kijken achterdochtig op, als ze eensklaps toegeroepen worden uit het moeras en zij een eenzame rijzige gestalte, rechtop staande in zijn bootje, zien naderen. Ogenblikkelijk waarschuwen zij hun gemaskerde aanvoerder. Met vlugge veerkrachtige passen begeeft de Zwarte Piraat zich naar de voorplecht van zijn schip en tuurt ingespannen naar de gestalte van de Noorman. „Ik kom in vrede", klinkt diens stem, „ik heb een boodschap voor de Zwarte Piraat betreffende koningin Winonah". De Zwarte Piraat deinst achteruit en schijnt even aan een hevige emotie ten prooi. De mannen in zijn nabijheid horen hem onverstaanbaar mompelen achter zijn masker. Dan wendt de gevreesde zeerover zich met een ruk om: „Zet een boot uit, snel", grauwt hij hees, „Ik wil spreken met deze man, alleen".

Gadegeslagen door honderden van zijn mannen laat de Zwarte Piraat zich door twee krijgers naar het kleine dichtbegroeide eilandje roeien, waar Eric hem opwacht. „Keer terug!" snauwt de Zwarte, terwijl hij de roeiers gebaart op te schieten. De twee mannen kijken elkaar aan, ze kijken de Noorman aan, halen hun schouders op en stappen in het bootje. Dan wendt de Zwarte Piraat zich langzaam om en volgt Eric naar het midden van het eilandje. Het is duidelijk, dat hij moeite heeft zich rustig te houden als hij — haast onhoorbaar — zegt: „Beseft ge, hoe eenvoudig het geweest zou zijn u met een pijlschot te doden? U gevangen te nemen? Wat bracht u er dan toe, uzelf ongewapend aan mij over te leveren?" Zonder hierop te antwoorden begint Eric langzaam te spreken: „Twee jaren geleden nam ik afscheid van mijn zoon. Men vertelt mij nu, dat hij sneuvelde in een zeeslag. Men vertelde mij van de Zwarte Piraat, die ruim een jaar geleden zijn naam vestigde. Ik heb hierover en over andere zaken, die ik hoorde en zag, nagedacht. Als ik bedenk, dat de Zwarte Piraat een Drakar uitzond om Koningin Winonah te halen en dat de aanvoerder van deze Drakar voor de Koningin een losgeld wil vragen aan de Zwarte Piraat, zónder dat er iemand is, van wie de Zwarte Piraat redelijkerwijs kan verwachten op zijn beurt weer een losgeld voor haar te kunnen krijgen, als deze Zwarte Piraat niettemin zijn hele vloot inzet, om de Koningin in handen te krijgen, terwijl een van zijn naaste medewerkers mij, de Koning, zonder meer vrijlaat; als de Zwarte Piraat een jonge kerel blijkt te zijn met de gestalte, de houding en... de stem van..." „Houd op!" klinkt het gesmoord. De zeerover rukt helm en masker weg. Een paar donkere ogen staren Eric uit een verbitterd gelaat aan. „Ja... Ik ben het! IK... ERWIN..."

Hoewel Eric het al vermoedde, is hij zichzelf nauwelijks meester, nu hij tegenover zijn doodgewaande zoon staat. Als in een droom hoort hij Erwin zeggen: „De edelen in Noorwegen hebben mijn vrouw vermoord, mijn goud geroofd en als ze de kans hadden gekregen, was ook ik opgeknoopt. Dit, vader, is mijn wraak: geen schip bereikt meer Noorwegen en de landen om de Oostzee. Er is honger en armoede in het land, dat mij verstootte, maar voor Moeder heb ik een schitterende burcht gebouwd met kostbaarheden uit verre landen. Daar, op mijn eilandenrijk, zal zij koningin zijn". „Ik meende, dat je dood was". „Ga mee op mijn schip. Gezamenlijk zullen wij moeder..." „Zwijg", snauwt Eric, hoewel een diep medelijden in hem omwelt: „Nooit zal ik een voet zetten aan boord van dat piratenschip, dat ruikt naar moord en roof. Wil je, dat ik meega, keer dan terug zonder dat walgelijke masker. Zeg je krijgers wie je bent en zet nu een streep onder dat roversbestaan". „Onmogelijk", zegt Erwin scherp en uitdagend. „Ik heb mijn mannen nodig om moeder te bevrijden. Meen je dat ze mij geaccepteerd hadden als hun aanvoerder, als ze geweten hadden, wie ik was?" „Zeker niet", snauwt opeens een zware stem achter hen, „en we zullen gauw een eind aan die bedriegerij maken". Met getrokken zwaarden springen de roeiers, die hen ongemerkt bespied hebben, op de twee ongewapende mannen af.

Met een katachtige sprong poogt de Zwarte Piraat de dodelijke zwaardhouw van zijn aanvaller te ontgaan, maar het volgende ogenblik ziet Eric zijn zoon ineen zakken. Gelijktijdig klinkt een woeste kreet en ook Erwins tegenstander stort ter aarde Getroffen door een pijl van Axe, die met Svein en de Deen door het struikgewas breekt. „Maar goed dat we achter je aangekomen zijn", brult Svein, terwijl hij er lustig op in hakt. „Ik wist wel, dat het niet deugde". In minder dan geen tijd zijn de twee piraten onschadelijk gemaakt. „Alles wat ik gedacht had, maar niet, dat dat opgepoetste zoontje van u nog eens een zeeschuimer zou worden", gromt de lange Sakser waarderend. „Hij is er niet best aan toe", antwoordt Eric, zich over zijn zoon neerbuigende. „En wij ook niet, geloof ik", laat hij er op volgen, terwijl hij scherp luistert. „Zijn krijgers komen achter hem aan Wij kunnen hem hier niet laten". Dan eensklaps schiet er een gewaagde gedachte door Eric heen.

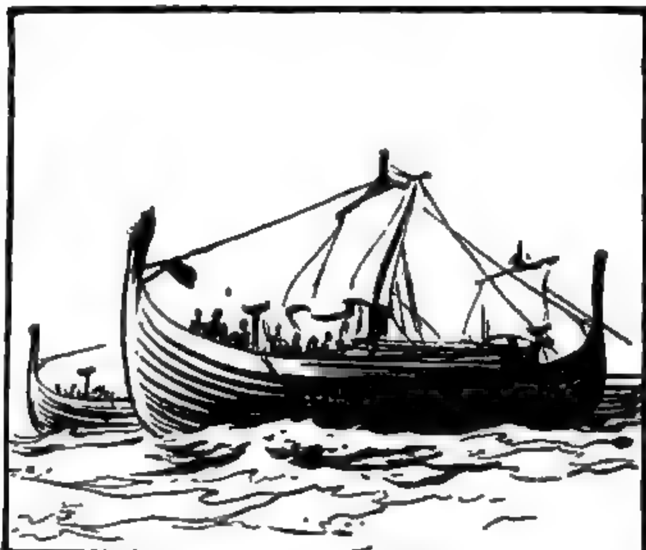

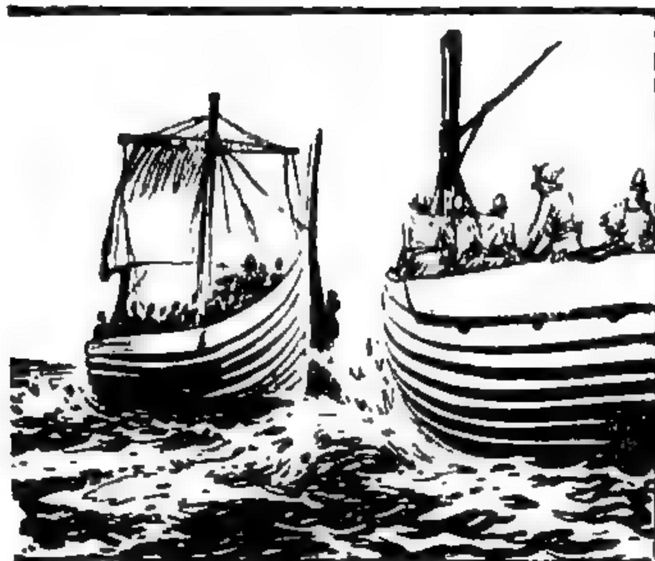
Terwijl er een begrijpende grijns over Sveins gezicht trekt, trekt Eric haastig het zwarte pak van zijn zoon aan, zet de helm op en fluistert zijn metgezellen toe, te blijven waar zij zijn. Dan rent hij de krijgers van de Zwarte Piraat tegemoet! „Daarheen", brult hij, zodra hij hen in het oog krijgt, „het was een gemene valstrik! Grijpt ze levend!" Ogenblikkelijk stormen de krijgers in de aangewezen richting en met een grimmig lachje keert Eric snel op zijn schreden terug. „Bindt Erwin en doe hem een stevige doek voor de mond", zegt hij gejaagd. „Als hij de kans krijgt om zijn mond open te doen, gooit hij alles in de war. Snel! Veel tijd hebben we niet". Ze horen aan de geluiden om hen heen, dat verscheidene krijgers van de Zwarte Piraat naar hun aanvoerder lopen te zoeken. „Liggen", beduidt Eric zijn drie vrienden. „Net doen of je bezig bent bij te komen of zo. Hierheen mannen", roept hij dan luid. „Snel, voor ze weer tot zich zelf komen". Een aantal piraten duikt uit de struiken op en staart vol ontzag naar de „gewonden" en de drie dode roeiers, die tussen het riet liggen. „Jullie kwamen juist op tijd", gromt Eric, terwijl hij met voldoening constateert, dat geen der mannen ook maar iets vreemds aan hem ziet. Klaarblijkelijk voldoet de vermomming voortreffelijk. „Die schurkentroep is er vandoor gegaan, toen ze jullie hoorden. Neemt deze kerels hun wapens af en brengt ze naar de boten".

Kreunend laten Svein, Axe en de Deen hun handen binden, waarbij ze zich — als volleerde toneelspelers — zwakjes verweren. Hoe juist Eric er aan gedaan heeft, door Erwin de mond te snoeren, blijkt als de jonge Noorman bijkomt. Hij rukt rebels aan zijn boeien en maakt de vreemdste geluiden om de aandacht van zijn mannen te trekken, maar het enige resultaat is, dat ze hem breed aangrijnzen, zodat hij het tenslotte maar opgeeft. Axe schuift dicht naast hem, maar de omringende piraten geven hem de kans niet Erwin in te lichten. Zodra ze aan boord zijn geeft Eric bevel de zeilen te hijsen en even later kiest de grote vloot zee. Hij blijft de „gevangenen" uit de buurt, want het gevaar is groot, dat Svein zich in een onbewaakt ogenblik verspreekt. Maar ook voor zijn „eigen" mannen is Eric danig op zijn hoede. Hij kent van niemand de naam, weet niets van de verhoudingen en toestanden aan boord van de schepen en hij vermijdt het dus angstvallig met één van zijn „volgelingen" in gesprek te komen. In deze onzekere situatie — die iedere ogenblik tot een ontknoping kan komen — voert Eric de Noorman de vloot van de Zwarte Piraat naar het roversnest in het Noorden, voor de afrekening met Voron en Rorek... Maar de enige zekerheid, die hij daarbij heeft, is het zwaard aan zijn zijde.

„Zwarte Piraat Erwin" blijkt er goed de wind onder te hebben bij zijn mannen, want als Eric hun aan het verstand brengt, dat hij met rust wenst gelaten te worden, blijven ze eerbiedig uit zijn buurt. En daarmee is het gevaar voor een ontijdige ontmaskering voorlopig bezworen. Eenzaam staat Eric op de voorplecht van het schip. Na enkele dagen komt de eilandengroep, waar de Zwarte Piraat zijn roversnest heeft, in zicht, en Eric koerst regelrecht naar de verborgen baai. Tot de aanvoerder hem eensklaps op de drie figuurtjes boven op de klip wijst. Star van schrik herkent Eric in een van hen Winonah, de anderen zijn Voron en Rorck. Onbewogen slaan de twee zeeschuimers de naderende vloot gade en Eric begrijpt, dat, zo hij iets zou ondernemen, Winonah het ogenblikkelijk met haar leven zou boeten.

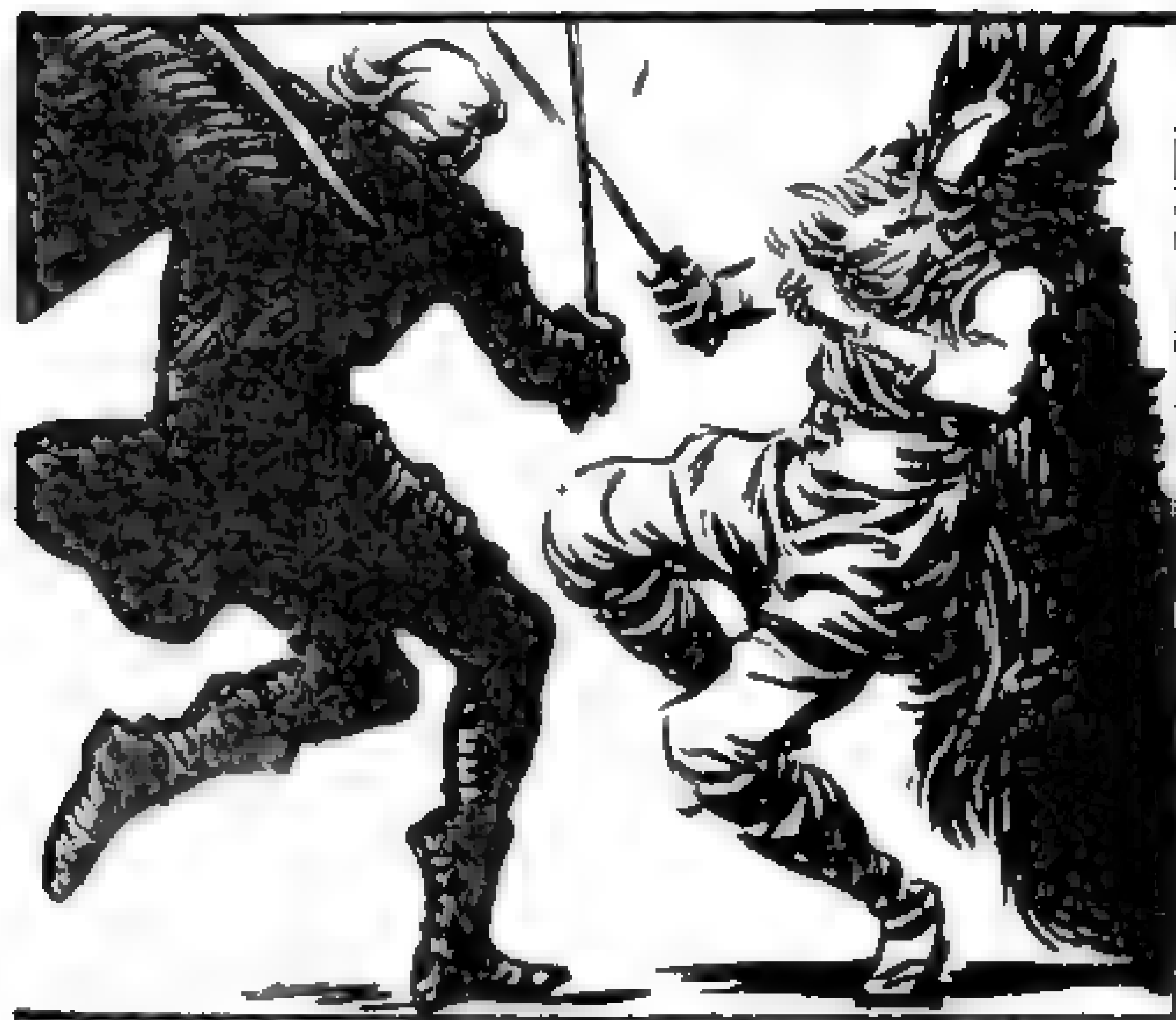
„Wat is dat nu voor een vertoning?" bromt de aanvoerder van Erics schip. „Wat willen Voron en Rorek daar met die vrouw?" „Zet een boot uit", beveelt Eric, zonder op 's mans vragen in te gaan. „Bindt de gevangenen, ik neem ze mee, behalve hem daar", met een hoofdknik naar Erwin. Er komt een glinstering van begrip in Sveins ogen, maar het is de Viking duidelijk aan te zien, dat hij er niets van begrijpt en het nog minder vertrouwt. Hij heeft echter geleerd de gemaskerde te gehoorzamen en mompelend volgt hij de bevelen op. Nagestaard door de piraten, laat Eric zich met zijn vrienden naar de kust roeien, waar een troep ongure zee-rovers hen al staat op te wachten. Voron en Rorek hebben zich intussen met Winonah van de rotsen weggetrokken. „Wacht hier", beveelt Eric de roeier, als zij aan land stappen. De man kijkt schaapachtig van zijn aanvoerder naar de krijgers van Voron, gaat dan hoofdschuddend op de rand van zijn boot zitten en omringd door de krijgers van Voron, stapt Eric de Noorman met zijn drie vrienden bedaard het hol van de leeuw binnen.

Bij het betreden van de burcht bedenkt Eric, dat Rorek wel eens lont zou kunnen ruiken, als hij Svein weer ziet. Voor hij de burchtzaal binnentreedt, snauwt hij de gevangenen toe. Ongemerkt geeft hij Svein daarbij een teken en de lange Sakser knipoogt begrijpend. Het gegons van stemmen verstomt, als Eric trots en uitdagend binnentreedt. In een oogwenk overziet hij de toestand. De gehele bemanning van Vorons Drakar is aanwezig. Waarschijnlijk is dit met de krijgers, die onder Roreks bevel staan, de enige krijgsmacht, die de schurken op de been kunnen brengen. Langzaam treden Voron en Rorek op de Zwarte Piraat toe. „Je bent dus gekomen", gromde Voron. „Het einde van je heerschappij. Reken niet op je mannen buiten, die zullen er wel net zo over denken als wij hier, als ik hun vertel, dat de Zwarte Piraat niemand anders is dan de zoon van Eric de Noorman." „Je vergist je". klinkt Erics stem hard als staal. Hij rukt het masker af en de mannen deinzen achteruit, als ze zien wie daar in hun midden staat. Voron is totaal zijn zelfverzekerdheid kwijt. Lijkbleek staart hij als een vis op het droge naar adem te happen. En deze algemene verwarring is juist wat Eric beoogt. „Svein, sla er op", brult Eric achterom. Dan springt hij krachtig op Voron toe.

Terwijl boven het tumult in de burchtzaal het strijdlustige gebrul van Svein uit klinkt, die verheugt zijn bewakers te lijf gaat, flitst Erics zwaard neer op Voron. De grimmige oude weet nog de slag te pareren, maar als hij op zij duikt, treft hem een tweede houw en met een kreet gaat hij door de knieën. Zonder zich één moment te bedenken stort Eric zich op Rorek Hij moet een der aanvoerders in zijn macht zien te krijgen; dan is het spel grotendeels gewonnen. En met Rorek heeft hij het gemakkelijker. De kerel is nog te verbijsterd om veel tegenstand te bieden. In minder dan geen tijd ligt hij gewond ter aarde en terwijl hij zijn tegenstander het zwaard op de keel zet, buldert Eric: „Terug Allemaal! Eén beweging en je aanvoerder gaat er aan." „Ja, terug, Houdt op, idioten, of het kost mij de kop", valt Rorek hem hees bij De krijgers staan aarzelend stil en loeren van elkaar naar Svein, die met Axe en de Deen grijnzend nader sluipt. „Stoor je niet aan Rorek! klinkt op dat moment de stem van Voron. Hijgend en vloekend krabbelt de oude ijzervreter overeind. „Moeten wij ons allemaal opofferen voor één? Vooruit, mannen, doodt die vier kerels... en Rorek er bij als het moet!"

Rorek, die meent, dat zijn einde nabij is, beveelt zijn krijgers de strijd te staken. Eric perst zijn lippen opeen, als hij ziet, dat Vorons overredingskracht het schijnt te winnen. „Ik ben geen moordenaar, Rorek" bijt hij zijn weerloze tegenstander toe, die hem met doodsangst in zijn ogen aanstaart. Dan springt hij op zij, weg van de gevallen aanvoerder. De Noorman weet, dat deze strijd het einde is, maar dan zal het een einde zijn, dat de overlevenden zal heugen. Met een satanische lach valt Voron als eerste aan. Voor Eric nog zijn zwaard kan heffen, flitst er een schaduw langs hem heen en terwijl hij de slag opvangt, schreeuwt Rorek: „Mijn leven dank ik de Noorman, mijn zwaard behoort hem. Ziet toe, hoe het trouwelozen vergaat." Een onbeschrijfelijke verwarring is het gevolg. Zeker de helft van Roreks mannen volgt spontaan diens voorbeeld en met nieuwe hoop bezielt storten Eric en zijn drie vrienden zich in de oplaaiende strijd. En inmiddels voelt Erwin met een zucht van voldoening de koorden van zijn polsen glijden. Het is gelukt. Weliswaar zijn zijn handen bijna gevoelloos van het ononderbroken rekken en schuren, maar ze zijn vrij. Hij loert voorzichtig rond, en ziende, dat niemand op hem let, rijst hij bliksemsnel op en duikt overboord.

Het laatste wat Erwin hoort, voor hij met een snelle sprong in zee plonst, zijn de alarmkreten van de krijgers. Pijlen kletsen om hem heen in het water. De jonge Noor duikt en zwemt met soepele slagen dicht langs de bodem naar de duisternis tussen de kustrotsen. Inmiddels nadert de felle strijd in de burchtzaal het hoogtepunt. De weergaloze snelheid en behendigheid van Eric, de reuzenkracht van Svein, de koele berekening van Axe en de verbittering van Rorek maken ruimschoots goed wat zij aan manschappen missen. En ook dat verandert, want gedurende de strijd lopen steeds meer krijgers van Rorek naar hun hoofdman over zelfs nadat deze zwaargewond ineengezakt is. Er komt langzaam kentering in de strijd, ziet Eric. Maar er is er nog een, die dit begrijpt. Met flikkerende ogen glipt Voron — op verschillende plaatsen gewond — weg in een smalle zijgang. „Juich maar, galgenaas", gromt de oude „Het zal je opbreken. De hele vloot ligt te wachten op een vechtpartij Degene, die hen het eerste waarschuwt, trekt aan het langste eind En diegene ben ik!"

Het duurt niet lang of Eric ontdekt Vorons verdwijning. Terwijl Roreks krijgers hun aanvoerder in veiligheid brengen en de laatste tegenstanders in een hoek drijven, snellen Eric met Axe en Svein en enkele stoere krijgers naar buiten. De vallei ligt verlaten vóór hen, maar nog juist ziet Eric de vluchteling tussen de rotsen wegduiken. Ogenblikkelijk zetten zij de achtervolging in. Voron volgt een kronkelig paadje, dat tussen de rotsen doorloopt en uitkomt op een smal plateau, enkele tientallen meters boven de zeespiegel. Zonder om te kijken rent de oude voort. De afstand tussen hem en zijn achtervolgers wordt steeds kleiner. Dan zien zij Voron eensklaps aarzelend de pas inhouden en even later begrijpt Eric waaróm. „Wacht!" zegt hij hees. „Het lot moet zijn beloop hebben." Met brandende ogen staart hij naar de gestalte, die tussen de rotsen te voorschijn komt, en nu langzaam, dreigend op Voron toeloopt. Het is Erwin.

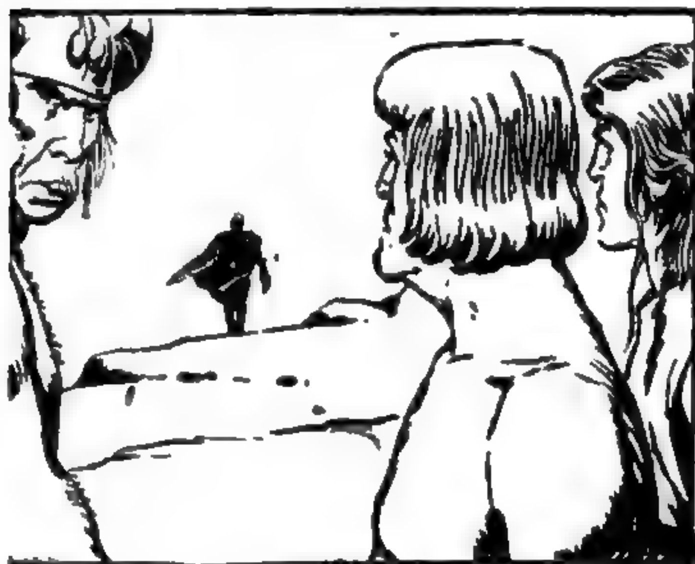
Voron wacht Erwin niet af. De jonge Noor is ongewapend De uitslag kan dus niet twijfelachtig zijn. Met een woeste grauw springt de oude piraat naar voren. Het zwaard schiet uit. Lenig als een aal bukt Erwin en het staal flitst rakelings over hem heen. „Dat redt hij nooit", gromt Svein als zij zien, dat Voron ook nog een lange vlijmscherpe dolk in de linker hand genomen heeft. „Doe wat, Noorman. Grijp die oude schurk. Sla hem neer of je zoon gaat er aan." „Het zij zo", zegt Eric schor. „Laat het komen zoals het komen moet. Wat het einde ook zijn zal, in deze strijd mogen wij niet ingrijpen." Nog steeds is Erwin er in geslaagd Vorons aanvallen te pareren. Dan ziet hij ineens zijn kans. Met een bliksemsnelle greep sluiten zijn handen zich als klemmen om Vorons polsen Hijgend en steunend poogt de oude zich los te rukken, terwijl Erwin met alle kracht, die in hem is, tracht de wapens van zijn tegenstander los te wringen. Tot Voron eensklaps toegeeft aan Erwins druk. De jonge Noor verliest daardoor het evenwicht. Snel zet Voron hem de voet dwars en springt achteruit. Met een smak belandt Erwin op de grond, vlak nabij de afgrond. Half verdoofd en niet bij machte het zwaard van zijn tegenstander te ontwijken, beseft hij, dat dit voor hem het einde is.

Er is geen ontkomen aan.. Lijkbleek ziet Erwin zijn vijand op zich toekomen. En dan schiet Voron eensklaps onbeholpen vooruit... graaiend naar zijn evenwicht. Het zwaard ontglipt hem en voor de ogen van zowel Erwin als het groepje toeschouwers stort de oude Isegrim met een jammerende kreet over de klip. „Het was zijn m-mantel", zegt Svein schor. „Ik zag hem struikelen over de slip van zijn berenmantel... Als je maar dood moet..." „Het lot heeft zijn beloop gehad" fluistert de Noorman, terwijl een koude rilling hem over de rug loopt. Met branrende ogen staart hij omhoog. „Noem het de mantel, zo ge wilt" Roerloos staan de mannen bijeen, zwijgend gadegeslagen door Erwin, die niet minder onder de indruk is van dit vreemde gebeuren. Dan komt de jonge Noor overeind en treedt langzaam op zijn vader toe. „Hebt ge... moeder gevonden? Is het goed met haar?" Eric knikt en staart zijn zoon met een stille vraag aan. Maar Erwins donkere ogen staan koud als hij zegt: „Gij draagt mijn kleed Geef het mij! Masker, mantel en al... Nog steeds ben ik de Zwarte Piraat!"

Eric staart zijn zoon enkele tellen verbijsterd aan. Maar dan klemt hij de lippen opeen en ontdoet zich snel van het zwarte pak. Het heeft weinig zin, wéér te proberen met Erwin te praten. „Was jij ook maar over het randje gevallen!" klinkt Sveins stem woedend in de stilte. Erwin kijkt de lange Sakser een moment met een vreemde glinstering in zijn ogen aan, wendt zich dan bruusk om en verdwijnt met driftige passen achter de rotsen. Svein snuift verontwaardigd, maar als hij het gezicht van Eric ziet, houdt hij wijselijk zijn mond. In een drukkend zwijgen keren zij naar de burcht terug. Ze laten Eric alleen bij het weerzien met zijn vrouw. Hoewel zij dapper haar best doet, kan Winonah zich, alle vreugde over deze hereniging ten spijt niet goed houden. Zij leunt snikkend tegen Eric aan. „Is het, is het Erwin?" fluistert ze. Vóór de Noorman antwoorden kan, vervolgt zij. „ik heb het gevoeld. Toen ik hier in de burcht kwam, wist ik het, begréép ik het". Eric zwijgt verbeten en troont haar, als zij wat opgeknapt is, zachtjes weer naar het vertrek waar men Rorek neergelegd heeft. De man is stervende. „Ik, ik ben blij, dat ge het gered hebt, toen... met de roeiboot..., h-hoewel ik eerst hoopte, dat ge het niet zou halen...", brengt hij hortend uit. „Je had me makkelijk kunnen doden", merkt Eric op. „Erwin zou het... ontdekt hebben... Ik durfde niet... ik... ik..." Zijn hoofd zakt opzij. De piraat kijkt Eric smekend aan, als wilde hij nog iets vragen, maar de dood is hem voor. En terwijl Eric zich langzaam opricht, stormt een krijger met fladderende haren binnen: „De Zwarte Piraat is onderweg hierheen, met zijn hele bende!"

De Zwarte Piraat laat zich spoedig zien. De mannen van Rorek, die zo spontaan Erics zijde kozen, beginnen dit al weer te betreuren, wanneer ze de indrukwekkende piratenbende over de vlakte zien naderen. Grimmig staart Eric naar de zwarte gestalte, die eenzaam aan het hoofd van de stoet gaat. Dan geeft hij zijn vrienden een teken en met zijn kleine troepje verlaat de Noorman de burcht en treedt rustig de ontzaglijke overmacht tegemoet. Hij heeft er niet het flauwste vermoeden van wat Erwin van plan is, maar als hij bedenkt hoezeer zijn zoon veranderd is begrijpt hij, dat hij van alles kan verwachten. Speerpunten flikkeren dreigend in het zonlicht als de Zwarte Piraat zijn krijgsmacht met opgeheven hand beduidt halt te houden. Ook Eric houdt de pas in. Er heerst even een diepe stilte, als de Zwarte Piraat langzaam zijn blikken over zijn krijgsmacht laat gaan. Het lijkt of hij iets zeggen wil, maar er komt geen woord over zijn lippen. Dan keert hij zich eensklaps bruusk om en loopt langzaam met gebogen hoofd op de Noorman toe. Hij haalt zijn zwaard uit de schede. Dan, voor het aangezicht van al zijn mannen, knielt de Zwarte Piraat en legt met trillende hand het wapen aan Erics voeten.

Eric voelt een brok in zijn keel. Niemand beter dan hij beseft welk een zelfoverwinning dit voor zijn trotse, vrijgevochten zoon moet zijn. Verbaasd slaan de piraten hun gevreesde, onoverwinnelijke aanvoerder gade. Wat bezielt hem, om zich zo maar over te geven? Dan richt de Zwarte Piraat zich snel op. „Ik buig mij voor Eric, koning der Noren, die mijn vader is", schreeuwt hij plotseling, bijna uitdagend en gelijktijdig zet hij zijn helm en masker af. Een verbouwereerd, opstandig gemompel klinkt op. Snel treden de aanvoerders naar voren. „Ge hebt ons al die tijd bedrogen", snauwt er een. „Ge hebt wel degelijk een gezicht en..." „Je praat voor je beurt", snijdt Erwin 's mans woordenstroom fel af. Dan richt hij zich over de hoofden der aanvoerders heen, tot de troep. „Als jullie vertegenwoordigers zullen de aanvoerders nu ook hun onderwerping aan de koning aller Noren aanbieden!" „Dat doen we niet", roepen de aanvoerders in koor. „Wie zegt daar wat?" fluistert Erwin minzaam; „niemand toch, hoop ik? Sedert wanneer volgen jullie mijn bevelen niet op?" Hij slentert langzaam, schijnbaar achteloos, hun kring binnen. „Doe als ik! Geef áf je zwaarden, of zal ik je helpen, als kleine jongens?" Ze staren hem zwijgend, haast vijandig aan. Dan haalt Erwin iets uit, hetgeen niet velen hem zouden durven nadoen. Met grenzeloze koelbloedigheid steekt hij zijn hand uit en trekt kalm bij een van de kerels het zwaard uit de schede. Met een boog ploft het wapen op de grond! De piraat bijt zich op z'n lippen, maar verzet zich niet. Eric kan zijn ogen niet geloven. Zo gaat het ook de tweede... en nummer drie... enz. Als in een vreemde ban gevangen laten de hoofdmannnen — gedwee als lammeren — hun veel jongere aanvoerder begaan. Svein fluit van verbazing tussen de tanden. „Dat gaat niet lang goed, Noorman", fluistert hij. „Direct gebeurt er wat! Let op!"

Op een na zijn de hoofdmannen nu ontwapend en het is juist de laatste, die weigert te gehoorzamen. Op het moment, dat de jonge Noor zijn hand uitsteekt, sluiten zich de harige knuisten van de zeerover om zijn pols. „Blijf af". snauwt hij. „Ik laat niemand mijn wapens afpakken." Erwin grijnst, een lachje, dat Eric haast rillingen bezorgt. Dan, zonder dat iemand precies kan zien hoe het gebeurt, buitelt de opstandige piraat eensklaps over Erwins schouder heen en smakt enkele meters verder tegen de grond, waar hij verdoofd blijft liggen. „Ziezo", zegt Erwin minzaam, zonder nog een ogenblik naar de kerel om te kijken. Hij voegt zich achteloos bij de overige hoofdmannen en buigt voor Eric. „Hier staan wij, heer Koning. Beslis thans wat ge met ons doen wilt."

Vóór Eric kan antwoorden, treedt Winonah naar voren. „Mijn zoon schijnt zich nog steeds als een van deze zeerovers te beschouwen", zegt zij met een mengeling van misprijzen en tederheid. „Deze piraten kunnen zich overgeven, jij niet. Jij kunt slechts pogen, terug te keren van je dwalingen. Breek met dit roversbestaan. Breek met die mannen en tracht goed te maken wat je misdreef. Alleen dát heeft waarde." Erwin buigt het hoofd. „Ge hebt gelijk", zegt hij zacht en verlegen. Dan wendt hij zich plotseling tot zijn aanvoerders. „Ik doe afstand van alles! Van de burcht, van mijn schepen, mijn krijgers, mijn commando, van..." — hier hapert zijn stem even — ...„van de vrienden onder jullie. Kiest een nieuwe aanvoerder. De Zwarte Piraat is niet meer!" Er valt een doodse stilte. Dan treedt de oudste hoofdman naar voren. „Ge hebt onder valse vlag gevaren, zoon van de Noorman. Ge hebt ons dus altoos om de tuin geleid, maar dit deert mij nu niet meer. Hoofdzaak is, dat ge getoond hebt, een moedige „duivel", een bekwaam aanvoerder te zijn. Ik ben een oud man. De armoede in Noorwegen dreef mij tot dit bestaan gelijk de meesten van ons. Ik spreek thans voor uw zoon, Heer", richt de oude zich tot Eric. „Weet, dat hij nimmer gemoord heeft. Ieder van ons wist, dat „de Zwarte" wreedheden meedogenloos strafte! Een echte piraat, een echte wreedaard was hij evenmin als wij." De hoofdman zwijgt even. „Het is wel, Zwarte", zegt hij dan. „Ge breekt met het leven van de zee. Ge doet afstand van alles, zegt ge. Wij eerbiedigen dat. Maar behoudt tenminste de vriendschap! Geeft ons gelegenheid hierover te spreken met onze mannen. Mogelijk keren ook wij terug, vrijwillig èn als VRIENDEN van ERWIN!"

De woorden van de oude Viking laten niet na, diepe indruk te maken. Terwijl de hoofdmannen zich terugtrekken voor een samenspraak met hun mannen, begeven Eric en de zijnen zich naar de burcht. Hier doet Erwin een sober verhaal van zijn lotgevallen en naarmate zijn relaas vordert, begint Eric de motieven, die Erwin tot zijn piratenbestaan brachten, beter te begrijpen. Niet alleen werd hij aan alle kanten tegengewerkt door de edelen, die er niets voor voelden weer onder het gezag van een koning te komen; toen het tot een openlijke strijd kwam, ontzagen zij zich niet Erwins jonge bruid te roven, voor zijn ogen om te brengen en Erwins krijgsknechten om te kopen, zodat hij gedwongen werd de wijk te nemen. Tijdens een zeeslag verging zijn schip. Iedereen meende, dat hij gesneuveld was, maar toen werd de Zwarte Piraat geboren. „Wie waren de „edelen", die deze misdrijven pleegden?" vraagt Eric met een strak gezicht. „De meesten waren tegen mij", is het antwoord, „maar een stuk of vijf, zes waren de raddraaiers. Hun namen heb ik in mijn geheugen gegrift, want ik had mij voorgenomen om eens met mijn hele krijgsmacht naar Noorwegen terug te keren om Orisia te wreken." „Bij de uitvoering van die taak zal ik je nu graag bijstaan, mijn zoon", zegt Eric grimmig. „Het wordt tijd, dat daar in Noorwegen de zaken eens flink op orde gesteld worden en wee de edelen, die mij daarbij in de weg komen."

Inmiddels hebben de aanvoerders met hun krijgers gesproken. „Welnu, wat hebben jullie besloten?" vraagt Erwin, als ze weer bij hem komen. „Een klein aantal wenst zijn eigen weg te zoeken", is het antwoord, „maar de meesten volgen u. De schepen zullen wij op een redelijke basis verdelen." Erwin knikt kort. „Het laatste woord hebt gij thans", wendt hij zich tot zijn vader. Eric staart enkele ogenblikken peinzend voor zich uit. „Dan beveel ik u, mij te volgen naar Noorwegen", zegt hij grimmig. „Wij gaan naar huis", klinkt het van mond tot mond, en in koortsachtige haast begint men toebereidselen te maken voor de reis.

„En jij Axe?" vraagt Eric. „Wat zijn jouw plannen?" „Ik doe als gij", glimlacht de jonge boogschutter. „Ik ga ook naar huis, naar Aranrod, mijn vrouw; maar aangezien ik geen schip heb, zult ge mij moeten brengen, zodat ge nog even met mijn gezelschap genoegen moet nemen." „Als ik me goed herinner, heb ik nog enkele zaken op Harragh, die de moeite waard zijn mee te nemen", knikt Eric grinnikend, daarbij doelende op zijn goudschat. „En dan gaat het er op los. We zullen van Noorwegen weer een bewoonbaar land maken, of mijn naam is geen Eric de Noorman!"

EINDE

In deze serie zijn verschenen: